СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!
ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ
ДЕРЖАВУ!

ВИЗВОЛЬНА ПОЛІТИКА

УКРАЇНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

№7 ВЕРЕСЕНЬ РІК. І.

БЕЗПЛАТНО

СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!
ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ
ДЕРЖАВУ!

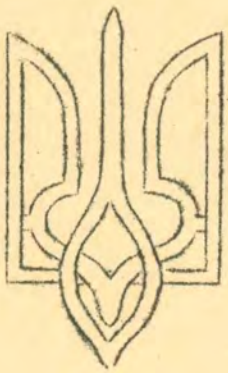

ВИЗВОЛЬНА ПОЛІТИКА

Ч. 7. ВЕРЕСЕНЬ 1946. РІК І.

ВИДАННЯ ПРОВОДУ ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН СУП.

З М І С Т

1. О.С. Сірий	ДЕРЖАВНИЦЬКА ПОЛІТИКА ПРОТИ БОЛЬШЕВИЦЬКОІ ГРИ В СССР	ст. 1
2. П-р і.З-р	ПРО МЕТОДИ ТЕОРЕТИЧНОІ БОРОТЬБИ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЗМУ	ст. 9
3. П. К - ий	БОЛЬШЕВИЗМ І ГІТЛЕРИЗМ	ст.12
4. М. Ар.	ДО ЧОГО ПРАГНЕ МОСКВА / ЧЕРЧІЛЬ /	ст.15
5. Р. Р.	ДЕМОКРАТІЯ І НАЦІОНАЛІЗМ	ст.35
6 - -	ПРО ЩО СВІДЧИТЬ ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ СССР НА 1945-46 р.	ст.45
7. - -	МЕМОРІЯЛ УНР І УГВР	ст.56
8. - -	МЕМОРІЯЛ АБН	ст.58

- - -

ПЕРЕД ЧИТАННЯМ ВИПРАВИТИ ТАКІ НАЙПРИКРІШІ
ДРУКАРСЬКІ ПОМИЛКИ :

Стор.:	Рядок:	Надруковано:	Має бути :
1	2 згори	СССР	УССР
9	1 згори	реоретичний	теоретичний
10	8 знизу	непевне	неповне
11	13 знизу	для	після
17	11 згори	польські	польської
17	24 згори	Швнцією	Швецією
18	10 згори	вжаваної	вживаної
18	16 згори	скасування	скасуванням
18	25 згори	московський	московських
21	3 згори	витревалість	витривалість
28	10 згори	дозвалле	дозволяє
33	2 знизу	з білою	білою
35	7 знизу	наставлення	/викреслити це слово /
38	3 згори	нілких	яких
38	10 згори	житті	життю
38	15 знизу	також насамперед	також і насамперед
41	5 згори	організам	організм
43	10 згори	емпіричних	емпіричним
44	2 згори	естонці	еспанці
44	1 знизу	і вічно молоду засаду:	і вічно молоду засаду:..... .....
47	7 згори	нетля	петля
48	18 згори	пам'ятаймо що ці-	пам'ятаймо,що в ці-
49	22 згори	В тепер	А тепер
53	24 згори	Ресніблік	Республік
57	4 знизу	поталітарними	тоталітарними
57	5-6 знизу	во-лор	во-лі
58	4 знизу	Дароди	Народи
58	19 знизу	йасальних	васальних
59	4-5 згори	органі-зацій	орагні-зації

- - -

С.А.Сірий

ДЕРЖАВНИЦЬКА ПОЛІТИКА ПРОТИ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ГРИ В СССР

Найбільший ворог української державности - большевицька Москва - оперує своїм агентурним твором, нібито український урядом т.зв. УССР, як своїм слухняним інструментом для поневолення і експлуатації України, з одного боку, а з другого - у своїй єхидній, імперіялістичній зовнішній політиці. Большевицький режим виступає під маскою української державности, а українських державників, цілий самостійницький фронт намагається представити як бунтарів. Пересічний громадянин стороннього світу, що думає державними категоріями західнього типу та не може збагнути цілої большевицької перфідії, часто таки й вірить, що УССР - це українська держава, лише з большевицьким устроєм і режимом, а самостійницький рух - це тільки крайньоопозиційний політичний табір, що прагне повалити той устрій і режим. Чужому політичному світові дійсно важко зрозуміти, що УССР - це тільки вивіска й інструмент московсько-большевицького імперіялізму, проти якого стоїть ціла Україна не в опозиції, а в крайній непримиренній боротьбі.

Якби ми протиставили большевицькій системі тільки саму визвольну боротьбу, цебто негуючу політичну акцію, яку ведуть політичні організації, одна чи більше, кожна окремо чи об'єднано, то через те ми в значній мірі залишали б большевикам вигіднішу нами узурповану позицію. Інакше бачить цілу справу чужий світ тоді, як до його свідомости доходить факт, що проти большевицької нібито української державної формації стоїть українська самостійна, підпільна державна формація, проти большевицького режиму - УГВР, як революційний найвищий державний орган України, за яким стоїть УПА, революційна політична сила, та цілий український нарід. Чужинець зрозуміє українську ситуацію тоді, коли він дізнається, що большевицький режим тримається тільки при допомозі безоглядного тотального терору і насильства, а УГВР має такі сильні морально-політичні позиції серед українського народу, що большевики, застосовуючи найбезоглядніші засоби поборювання і всі зусилля своєї тоталітарної поліційно-мілітарної системи, не змогли її знищити, а також унеможливити їй вести свою діяльність.

Українська справа на міжнародньому форумі повинна виглядати не як проблема: большевицька УССР чи покищо лише змагання за відновлення самостійної Української Держави в майбутньому, а як питання: котра з двох державних формацій - уряд УССР чи УГВР - є справжнім українським твором, котрий з них є дійсним і правним перпезентантом України.

Така постава української справи на міжнародній політичній арені важлива ще й з того погляду, що в ній не ставиться під сумнів самої державности України, а, навпаки, в самій засаді такої постави є позитивне ствердження існування української державности, а питання стосується лише проблеми: большевицька чи самостійна українська державна формація. Позиції бездержавного народу в міжнародньому світі завсіди трудніші, ніж тих народів, що ведуть боротьбу за саму-

державну суверенність, себто за устрій, політичний і суспільний зміст своєї державности, але вже не потребують виборювати собі в світі самого місця для своєї держави.

Після другої світової війни Україна здобула собі в міжнародньому політичному світі місце державної нації. Цей важливий в державницьких змаганнях політичний факт мусить в цілій українській самостійницькій політиці мати одну інтерпретацію, одностайну оцінку, закріплення і належне використання.

Передусім треба розвіяти хибні погляди чи безкритичне приймання большевицьких пропагандивних сугестій, нібито в тому була заслуга большевицької політики. Ані трохи! Цей політичний успіх здобула собі Україна в останній світовій війні силою свого політичного значення, а ще більше - своєю самостійною визвольною боротьбою.

Саме в останній війні геополітичне значення України та підметна роля українського народу в переломових історичних процесах на східньоевропейському просторі відбились на розвиткові цілої війни так виразно, що дійшли до свідомости не тільки політично зорієнтованих чинників европейських і позаевропейських народів, а й широких кіл їх громадян. Це ж передусім за посідання України йшла боротьба поміж большевицьким і гідлерівсбким імперіялізмами. Обидва вони пробували трактувати Україну й український нарід як об'єкт своїх загарбницьких і експлуататорських дій та імперіялістичних плянів. І обидва дістали від українських самостійницьких сил такі удари з запілля, яких ніяк не сподівались. Ці удари цілковито підкосили та спаралізували военно-імперіялістичні сили і позиції як большевизму, так і гітлеризму на українській території. Ці факти з історії останньої війни відомі в світі і їх промовчати, ані закрити перед світом не зуміли рафіновані методи пропаганди обох тоталітарних систем.

Не вдалося ім брехнею закрити й того факту, що революційні самостійницькі сили України в своїй боротьбі проти обох ворожих імперіялізмів, в такій складній і важкій ситуації, зберегли чітку самостійницьку політичну лінію. Не тільки відкинули й ударемнили всі спроби одного і другого ворога приєднати на свій бік воюючу самостійну Україну, а й зуміли свою боротьбу, спрямовану одночасно проти обох наїзників, так повести, що завдавали найбільших ударів імперіялістичним намаганням обох ворогів, невтралізуючи при тому можливі користання одного ворога з нашої боротьби проти другого. Найпереконливішим доказом і підтвердженням перед цілим світом безкомпромісово-самостійницької і протибольшевицької визвольної боротьби України є той факт, що гітлеризм і большевизм в одному були однозгідні, а саме: в поборюванні українських самостійницьких змагань, при чому називаючи українськдх самостійників одні гітлерівськими, а другі большевицькими союзниками чи вислужниками. Отже вже хоч би з такого подвійного образу світ бачить правду про Україну. Не менше відомі жертви, що їх зазнала Україна, а також военно-політичний ефект її боротьби в останній війні, що значно заважив на розвиткові военних подій.

Сама Україна, український нарід, передусім його самостійницькі революційні сили та всі, що брали активну участь у поборюванні обох ворожих імперіялізмів, здобули своєю

боротьбою і своіми жертвами теперішню позицію Украіни на міжнародньому форумі. Зовнішній політичний світ зрозумів і визнав фактичне значення, силу і ролю Украіни та геополітичну доконечність існування самостійноі Украінськоі Держави , яка мусить займати належне ій місце в колі суверенних державних націй. В теперішнім міжнароднім укладі це знайшло міжнародньо-правний вияв у відомому визнанні місця Украіни в Організаціі Об'єднаних Націй.

Большевики не то що не мають в тому ніякоі заслуги , бо іхня політика того не спричинила, а навпаки,- коли б це тільки залежало від них, вони раді б надалі й саме ім'я Украіни усунути з міжнародньоі політичноі арени та звести украінську справу фактично і формально до ролі іхньоі внутрішньоі проблеми. Але цього вони вже не можуть тепер зробити.І то знову під тиском конечности, створеноі самою визвольною боротьбою Украіни в останній війні.

В украінській самостійницькій політиці мусить бути одностайне чітке розуміння тоі справи і одна, виразна інтерпретація іі.Хочемо накреслити головні лініі нашоі інтерпретаціі.

Понаддвадцятьлітнім терором і винищуванням московсько - большевицький імперіялізм таки не зміг убити самостійницьких, ворожих до нього змагань і сил Украіни. Зазнавши від них несподіваного удару, ставши над безоднею краху, а до того ще побачивши, що ті ж самостійницькі сили Украіни в боротьбі проти гітлерівського імперіялізму виконують таку важливу,підметну ролю,- Кремль мусів змінити свою політичну тактику супроти Украіни. Засоби терору і винищування стали неактуальними щодо тоі частини Украіни, яка опинилася поза засягом большевицькоі влади. Але й щодо тих украінців, що лишилися і наново опинились під большевиками, навіть найжорстокіший терор виявився безуспішним, бо ж і за двадцять літ він не зміг зломити украінського вільного духу. Тож большевики з конечности прийняли тактику вигравання украінських державницьких змагань, вдавання до украінського патріотизму та примазування до визвольноі боротьби проти гітлеризму. В намаганні прихилити на свою сторону весь самостійницький рух,а як ні, то принаймні легковірну частину патріотичних елементів Украіни, большевики хоч-не-хоч почали маніфестувати своє нібито прихильне ставлення до Украіни, зокрема до украінськоі державности. А тому, що ім був потрібний дійсний, позитивний ефект тоі тактики, старалися все це робити більш переконливо, показовим способом і,крім пропагандивних кличів, оперували деякими показовими, режисерськими політичними актами.

Все це відбувалося у винятковій воєнній ситуаціі,з намаганням проникнути й по другий бік фронту, отже на очах зовнішнього світу. Таким чином большевики з конечности,яку в значній мірі створила самостійницька боротьба Украіни,мусіли, проти власних бажань, р о з г о л о ш у в а т и у к р а і н с ь к у с п р а в у п е р е д с в і т о м та демонструвати перед ним таке своє наставлення до украінськоі державности, з якого не можуть тепер так просто, відразу і наявно висмикнутися. -

Ще більше значення в тій справі має теперішня революційно-визвольна боротьба на Украіні. Хоч большевики завдяки допомозі західніх аліянтів вийшли переможцями із війни з Німеч-

чиною, та Україні вони досі не могли опанувати, не змогли знищити чи здушити діяльности УГВР та боротьби УПА й ОУН. Терор і далі виявляється недостатнім засобом проти самостійницької боротьби, так само як усі енкаведівсько-військові, а радше воєнні операції проти УПА - безуспішні. Тому большевики стараються підірвати політичний грунт визвольного фронту, а звідси й намагання підшитися під патріотизм, під соборницькі і державницькі прагнення українського народу. Сама голословна пропаганда нічого не дає, тому постала потреба бодай уявних фактів.

Так то в даній міжнароднім укладі сил, під тиском революційно визвольної боротьби українських самостійницьких сил большевицька Москва буде приневолена піти бодай про людське око на компроміс українським державницьким і соборницьким змаганням.

Але консеквентна далі в своїй східній політиці та протиукраїнському наставленні, вона старається ту конечність обернути таки на свою користь. Так звану УССР Москва на практиці так трактує, щоб в ній не було нічого по суті з української держави, а тільки зручний інструмент большевицького поневолювання й винищування України, як і його імперіялістичної зовнішньої політики. І дійсно, в той час як перед зовнішнім світом виставляється на показ нібито українську державність в рямцях СССР та акти злуки частини українських земель з-поза УССР з українським материком, з української державности по змісту немає ані сліду, а вся та проформа - це найгірший глум над Україною, бо під нею Москва проводить не то що таку саму, як перше, але ще більш загострену систему гноблення, експлуатації, винищування та обмосковлювання України в кожній ділянці життя. При тому Кремль має ще й тутприховану ціль, що, роблячи те все в формі УССР, він хоче в очах українського народу скомпромітувати й саме поняття української державности.

І в той же час на міжнароднім арені, приневолений якось задокументувати свої уступки справі української державности, большевизм старається осягнути через неї свої власні дві головні цілі: а/ вона має послужити Москві як аргумент у зовнішній пропаганді, мовляв, у рямцях СССР народи живуть власним державним життям; б/ місце України на міждержавних форумах має дати зовнішній політиці СССР ще одну, окрему позицію, ще один голос і ще один інструмент, зокрема для таких ходів, у яких незручно вживати безпосередньо імени СССР.

Большевицька Москва хоче умисне зловживати позицію України на міжнародньому форумі як своє послушне знаряддя до дразливих зовнішньо-політичних виступів у справах далеких і байдужих українському народові. Ті виступи мають створити для України зовнішньо-політичні труднощі та викликати вороже наставлення супроти неї інших народів, зокрема тих, що їх прихильне ставлення до України Москві особливо небажане і небезпечне. В такий спосіб підступна тактика большевицької політики намагається нейтралізувати і компромітувати перед іншими державами зовнішньо-політичні ефекти, здобуті для української державности визвольною боротьбою України, зокрема тою, що ведеться від початку війни й дотепер.

Сам же факт, що Україна здобула собі визнання офіційного місця у міждержавних взаєминах та організаціях, це безсумнівне і важливе досягнення для української державности. Це місце належить самостійній Українській Державі, і така є суттєва інтенція в політичних чинників інших держав. Що це місце тепер зайняв т.зв. уряд УССР, то на це впливає передусім, актуальна міжнародня констеляція, в якій СССР ще й далі займає позицію учасника переможного союзу з останньої війни. З цим станом нам треба боротися і трактувати його як протиправний і скороминущий.

Але було б недоцільно і шкідливо для справи української державности, коли б з тої причини негувати чи ігнорувати значення визнання Україні місця поміж державними націями.

У деяких українських політичних колах закордоном помітна дезорієнтація в тій справі. Не знаючи, яку прийняти в тому питанні поставу, вони оминають його та промовчують.

Якби при негативному ставленні до большевицької державної формації в Україні протиставити т і л ь к и з м а г а н н я до самостійної держави, а не самостійну державну формацію, то в консеквенції такого ставлення прийшлось би і перед зовнішнім світом заступати тезу, що тепер взагалі не існує українська держава, бо УССР нею не є, а іншої ця концепція не знає. З того неминучий політичний висновок, що того місця в міждержавному житті, яке належить українській державі, не було б тепер кому повноправно зайняти. Бо ж тоді для української політичної репрезентації, яка не заступала державної формації України, а тільки самі державницькі змагання чи, напр., об'єднані політичні угруповання, було б трудно добиватися допущення до участи в міждержавному творові, до якого входять тільки держави. Отже, коли перед чужим світом тільки негувати УССР, а не протиставляти їй самостійної України, то через те як не безпосередньо, то посередньо послаблюється здобута для української державности позиція у міжнародньому світі як ще неактуальна.

Якби не було української самостійної державної формації, яка протиставиться большевицькій УССР, і при тому визнавалося з тактичних ніби міркувань право і місце України як суверенної держави в міжнародніх зносинах, - тоді логічно доведось би більше або менше виразно, бодай мовчки і посередньо, визнавати большевицькому утворові, УССР, право виступати в ролі української держави і займати її місце. Це б мало тяжкі наслідки для визвольної справи та для української державности в майбутньому. Тоді визвольні змагання, цілий самостійницький рух виглядав би як рух опозиційний, що прагне тільки до революційної зміни державного устрою і режиму. Це послаблювало б його внутрішню мобілізаційну і пробоєву силу та зменшувало б його значення перед зовнішнім світом. Таке розуміння посилювало б авторитет і позицію большевицької окупації України. Зрештою така постава авторизувала б інструмент большевицької Москви в Україні в усіх зовнішньо-політичних справах, акціях і зобов'язаннях та підтверджувала б їх обов'язковість для Української Держави й на майбутнє.

Оце й є одна з головних цілей большевицької тактики: загнати українську самостійницьку політику на шлях поміж Сциллою і Харибдою, щоб вона мусіла або визнавати т.зв. УССР за

українську державу, а московську експозитуру в Україні за український уряд, або наразитися на закид, що вона підриває міжнародню позицію України.

Одначе всі ті коливії відпадають завдяки тому, що існує самостійна державна формація України, яка протиставленням до московсько-большевицькоі УССР і її уряду, є справжнім творцем українського народу, виразником і втіленням його волі до державної самостійности і соборности, яка здійснює той мандат України у непримиренній боротьбі, а через те є дійсним і правним носієм українськоі державности. Через те самостійницька політика має просту і дуже чітку лінію. В ній консеквентно і згідно з принциповими засадами афірмуються, підсилюються і додатньо розцінюються всі позитивні для України моменти та заперечуються всі ворожі дії, всякі затії, що по суті йдуть на шкоду Україні, хоч би й як хитро вони були режисеровані і масковані удавним державно-українським ставленням. У цій зовнішньо політичній акції як дипломатичного, так і інформативно-пропагандивного характеру перед цілим світом, зокрема перед політичними чинниками чужих держав, зобуваємо позиції для України, для українськоі державности, розкриваємо правду про большевицьке безправне надужигання імени української держави та про всю іхню підступну гру в тій справі. Заперечуємо московську зовнішню політику від імени України. Доводимо до відома, засвідчуємо і документуємо існування і діяння на Україні революційної, самостійницькоі державної формації, добиваємося визнання її та респектування її прав і управнень чужими державами.

В конкретному випадку, про який була вище мова, ставимось позитивно до факту визнання прав і місця України поміж державними націями. Натомість протестуємо проти безправного посідання місця України /за згодою інших держав/ експозитурою большевицькоі Москви для поневолення України. Домагаємося допущення на те місце представництва самостійної української державної формації - представництва УГВР.

Не можна мати ілюзій відносно того, що тепер у міжнародній політиці не вирішають моменти дійсного права і справедливости, а лише рація актуальної політичної тактики великодержав, кодночасна констеляція іхніх взаємин. То й нашої зовнішньо політичної лінії не можна наставляти на всі хитання міжнародньої мікрокон'юнктури, ані оцінювати її правильности одноразовими ефектами.

Без уваги на те, який буде в даному разі відгук зовнішнього світу на нашу політику, вона правильна і пізніше напевно дасть позитивні висліди. В ній сполучений і узгідненний безкомпромісовий принціпіялізм з політичним реалізмом. Підтримуємо та використовуємо всі позитивні моменти в подіях і політичних фактах, які відбуваються без нашої безпосередньої ініціятиви або формуються без нашої участи, але одночасно поборюємо всі негативні, корисні для ворога моменти. Наша політика вірна своїй принциповій основі і зберігає свою чітку визвольну і безкомпромісову супроти ворога лінію, не дає йому ніяких концесій, не послаблює, а постійно зміцнює свої позиції.

Хоч большевицька Москва ще якийсь час і далі займатиме

й надуживатиме при допомозі УССР позицію, що належить Україні на міжнародньому форумі, а на наше становище не буде, зараз якого, безпосереднього позитивного відгуку, то все таки воно /наше становище/ дійде до політичної свідомости світу і доведе до того, що українська справа, сьогодні замовчувана та лиш тихцем студійована, завтра стане як відкрита і голосна міжнародня проблема.

Для справи української державности дуже потрібно, щоб у міжнародньому політичному світі раз на завжди закріпилась свідомість, що Україна має постійне місце в колі самостійних державних народів, а також щоб уже не була проблемою сама державність України.

Зусилля нашої зовнішньо політичної діяльности, що спираються на революційну боротьбу на Україні, мають бути скеровані до того, щоб замість проблеми: чи УССР - це українська держава, чи такої взагалі немає?, стояла українська справа, як проблема міжнародньої політики у такій формі: є революційна державна формація УГВР чи московська експозитура УССР? Котра з них має право репрезентувати Україну, котра є дійсно самостійним українським державним твором?

Наша зовнішньо-політична акція мусить прямувати до того, щоб здобути для революційної державної формації УГВР бодай фактичне, а по змозі і формальне визнання з боку чужих держав.

Крім того, що УГВР через большевицьку окупацію України не має повноти державної влади і ще не є повним здійсненням українських державницьких змагань, не можна недоцінювати фактичної ваги і значення саме як державної формації, і то не тільки з українського погляду, а і з міжнароднього. Коли така пропагандивна вивіска, якою є УССР і її уряд, уже й на міжнародньому форумі фігурує як українська державна формація, а чужі держави з тим погоджуються, то настільки ж більше право і даних на те має формація УГВР! Щодо неповного володіння на своїй території, то вона витримує порівняння з не одною західньою европейською і позаевропейською державою. Такі державні твори , хоч на іх території панують інші держави, а вони з тим погоджуються і ще ім підкоряються, займають позиції повновартних держав, а іх права і місця у міжнародньому житті ніхто не заперечує. Зате з багатьох інших поглядів, які стосуються елементів держави, передуєім морально-політичного і мілітарного порядку, то революційна державна формація УГВР перевищує багато недрібних і зрілих державних утворів.

Усі подані тут міркування доводять, що існування і діяння самостійної української державної формації у протиставленні до большевицької УССР - це конечність сучасної самостійницької політики. Тут насвітлено питання передусім в зовнішньо-політичному аспекті і цілий хід думок стосується української закордонної проблематики.

Але для самої визвольної боротьби України вимога протиставити большевицькому ставленникові т.зв. УССР революційний державний твір - ще більша і актуальніша.

З історичним фактом, що українське революційне державне життя зорганізувалося і оформилось у самому вогні визвольної боротьби на два фронти , цобто підчас останньої війни ,

органічним порядком і в наслідок охоплення тою боротьбою цілої країни, цілого народу та всіх ділянок життя . Завершенням його формування було створення революційного найвищого державного органу - УГВР. Найістотнішим є те, що цей процес зроджений з потреб самої боротьби, здійснений самим розвитком революційного змагання,- а не умисне для потреб зовнішньої політики. Тим сильніші і тривкіші його позиції, тим більша його вага і зовнішньо-політичне значення.

Революційна боротьба на Україні та її досягнення у створенні підпільної державної формації в умовинах большевицького терору дає українській зовнішній політиці таку сильну базу , підпору і такі атути, яких вона досі не мала і яких в такій мірі не має визвольна політика ні одного народу, що в подібній дотеперішній ситуації змагається за свою державну незалежність.

Це мусять зрозуміти і належно оцінити всі еміграційні політичні чинники, які, природна річ, повинні особливо гостро відчувати всі вимоги і потреби зовнішньої політики. Тепер черга на них - прилучитися до великого діла, підтримати і зміцнити його та належно використати у зовнішньо-політичній роботі.

Це буде їхній позитивний вклад у цілість визвольної справи.

\+ + + + +

ПРО МЕТОДИ ТЕОРЕТИЧНОЇ БОРОТЬБИ ПРОТИ БОЛЬШОВИЗМУ

Щоб зрозуміти большевизм як політичну течію і як державне кермо СССР, треба пізнати ті основи, теоретичні підставки, на які большевизм спирається. Це означає, що треба знати ленінізм. Але, щоб зрозуміти і знати ленінізм, не досить знати книгу ... Сталіна - "Питання ленінізму". Щоб зрозуміти ленінізм треба знати це й ті "джерела і складові частини" /Ленін,., з яких він, ленінізм, походить і складається. Це в свою чергу означає, що треба хоч в загальних рисах обізнатися з марксизмом, як безпосереднім теоретичним поштовхом до появи ленінізму.

Отже для зрозуміння большевизму треба виясните: 1/ що таке марксизм як одно з ряду соціялістичних учень Заходу 19 століття; 2/ де, коли і які були ті суспільні умовини, що породили це вчення і 3/ чому марксизм, не зважаючи на те, що виник в умовах Заходу, не знайшов для себе грунту на Заході, а знайшов цей грунт на Сході, в Росії, і лише в Росії?

Але знову ж, щоб виявнити, чому Росія - єдина країна, де знайшовся для марксизму найкращий грунт, треба також хоч в загальних рисах обізнатися з історією Росії як імперії, і водночас - як батьківщини ленінізму, що є теоретичною основою большевизму.

Тільки виявнення суті марксизму, як доктрини /вчення/, і російського самодержавно-монархічного імперіялізму, як доктрини і практики, допоможе нам виявнити суть большевизму.

Така метода, підхід до пізнання стосується не лише большевизму. Напр., щоб зрозуміти гітлеризм, так само не досить знати книгу А.Гітлера - "Моя боротьба". Для цього також треба хоч у загальних рисах обізнатися з різними соціялістичними вченнями на Заході, а також - і особливо - із політикою Пруської монархії, і, зокрема, з політикою Бісмарка.

Це стосується знову ж таки не лише Німеччини. Напр., щоб зрозуміти політику Англії, політику, так би мовити, Етлі, чи то його попередника - Черчіля, - треба знати політику Англії ще за часів Кромвеля, навіть за королеви Єлисавети. Далі. Щоб зрозуміти американську політику Трумена, чи то його попередника Рузвелта, - треба обізнатися з політикою Вільсона, навіть з політикою Монрео і т.д.

Така метода - метода порівняння, зіставлення, аналогій чи то паралелей, як засіб підходу до пізнання дійсности, - не є нова. Завдяки цій методі між речами і явищами, починаючи від різниці, напр., між долотом і верблюдом і кінчаючи різницею - коли вона є - між царем Іродом чи то Нероном і Сталіном.

Це зрозуміло кожній, навіть неписьменній людині, чого не заперечують навіть такі майстри "заперечень" як большевики. Більше того, большевики не тільки не заперечують цього, а навіть погоджуються. Проте - лиш тоді, коли така метода пізнання не стосується їх. А коли ця метода застосовується до пізнання їх, большевиків, - тоді вони починають реагувати, поводитися так, як той ведмідь, поставлений на розпечену сковороду - бляху - аж підскакують, і кричать: "всякі

паралелі резиковані, а дана - безглузда". Так реагував сам "батько" большевизму Сталін на питання, яка різниця між Леніним і царем Петром І.?, коли поставив йому один закордонний, здається англійський, журналіст.

Чому таке гостре реагування? Відповідь на це питання дуже проста: большевизм, поряд із тим, що визнає ніби лише марксистський філософський матеріялізм, водночас визнає й філософський ідеалізм, правда, гіршого сорту - соб'єктивний, не об'єктивний ідеалізм,- і вважає себе лише суб'єктом не зважаючи на те, що він, большевизм, як і все на світі ,- є водночас і об'єктом дійсности, що також підлягає пізнанню.

Большевизм, щодо себе не визнає того, що не можна судити про людей тільки на підставі того, що вони самі про себе говорять, не зважаючи на те, що так сказав сам "учитель большевизму- - К.Маркс. Добре, що цей "учитель большевизму" сказав ті слова і вмер собі своєю смертю /1885/ , не доживши до "найдемократичніших в світі" часів сталінської конституції. Інакше Сталін би не простив йому, цьому "вчителеві" оцих його слів, а розцінив би їх як "належить", як "словоблуддя контрреволюційного охвістя", і розстріляв би бідного Карла Маркса, як "скаженого пса",- так скажений /без лапок/ деспот Сталін охрещує всіх, кому не до вподоби його політика. а В кращому разі Сталін "прийняв би до уваги попередню діяльність К.Маркса і відправив би його до... білих ведмедів на Сибір або на Соловки для "перевиховання" за допомогою своїх опричників-енкаведистів.

Большевизм в теорії пізнання щодо самого себе уподібнюється тому крамарю-шахраєві, який підчас інспекторської ревізії настоює на тому, щоб його перевіряли його ж міркою. Чому? Та тому, що в нього ж і мірка шахрайська.

А тому, щоб пізнати і зрозуміти істинну суть большевизму, не можна міряти його - його ж міркою. Для того щоб пізнати і зрозуміти большевизм, - навпаки, - треба: 1/ зіставити, порівняти большевизм із марксизмом, як доктрину з доктриною і 2/ зіставити, порівняти большевизм з російським самодержавством, як доктрину і водночас з доктриною і практикою.

Для читачів, які знають історію старої, монархічно - самодержавної Росії і знають /на своїх плечах/ історію "нової" большевицько-самодержавної Росії /СССР/, - це зрозуміле без доказів. Для тих же читачів, що історії старої Росії не знають, а про "нову" - неповне уявлення мають, наведемо лише один приклад-паралель між долею диктатури московського боярства, а пізніше московського дворянства, і долею диктатури пролетаріяту в "новій" Росії - СССР. Із минулого російської політичної культури відомо, що московське боярство, бажаючи собі диктатури /своєї/, вибрало собі династію царів, щоб під фірмою цієї династії керувати країною. Але представник цієї династії, вибраної московським боярством,

Іван Грозний, за допомогою своїх опричників - на сучасній мові чрезвичайщиків-чекістів-енкаведистів - ліквідував боярство "як клясу" і став царем-самодержцем. Пізніше така ж фатальна історія повторилась і з московським дворянством, яке, бажаючи своєї диктатури, обрало собі для персоніфікації своєї диктатури династію Романових. Але московське дворянство, аналогічно до московського боярства - лише в менш трагічних формах,- розплилось, розклалось у царській "служилій" бюрократії, опинилось у ролі лише основного поставщика кандидатів у чиновники царського самодержавно-бюрократичного державного апарату. Чи не те ж саме трапилось і з російським робітництвом, яке, бажаючи своєї "диктатури пролетаріяту",- поставило до влади большевизм, як виразника своєї диктатури? Адже ж робітнича кляса в "новій" Росії, переіменованій на СССР, є лише основним поставщиком яничарів-посередників для большевицької диктатури над собою і над усім народом. І як виразники "кающихся дворян" умирали, гинули на Сенаторській площі "Ленінбургу", в Петропавловській кріпості, в "глибині сибірських руд" від руки самодержця царизму і його охранки, так і виразники "кающихся пролетарів" - "робоча опозиція", - "профспілкова опозиція", опозиція "демократів-централістів" /проти деспотів-централістів/ і т.д. умирали, гинули, умирають і гинуть від рук катів-енкаведистів большевицького самодержавія в льохах НКВД, в тюрмах /кількістю яких СССР з 1930 року стоїть на першому місці в світі/, у Сибірі і т.д.

Ця паралель між царським самодержавством старої Росії і большевицьким самодержавством СССР ми проводимо ще й для того, щоб показати, наскільки всякі паралелі "резиковані і безглуздні", тобто, недоцільні, перш за все, для большевизму. В цьому криється і большевицьке намагання якнайбільше фальшувати історію Росії і зокрема - і особливо - історію поневолених народів СССР.

Тільки для такого зіставлення, порівняння ми можемо пояснити і побачити, що в большевицькому "соціялізмі" походить від соціялізму К. Маркса, а що - від "соціялізму" - російських царів. Тільки після цього стане ясно, чому большевизм є далекий марксизмові, і, навпаки близьким родичем - кревняком /хоч і виродженим/ російського царського самодержавства.

П - р і З - р.

/ Стаття надіслана з рідних земель /

БОЛЬШЕВИЗМ І ГІТЛЕРИЗМ

Коли б Німеччина була такою ж безтрадиційною і такою ж багатонаціональною імперіялістичною державою, як Росія, що з 1922 р. стала називатися СССР, то гітлеризм мав би зовсім інший більшовицько-політичний вигляд: замість расизму і нацизму - "націонал-соціялізму", - запанували б марксівська теорія клясової боротьби, і марксівський принцип інтернаціоналізму, як у Росії. Теорія клясової боротьби пригодилася б гітлеризмові для внутрішнього розбиття поневолених національних меншостей силами самих же меншостей, щоб ослабити їх, і цим самим ослабити іхній відцентровий рух до відокремлення від метрополькоі імперіялістичної централі з метою державного усамостійнення і унезалежнення, - а принцип інтернаціоналізму пригодився б для навтралізації відцентрового руху поневолених національних меншостей і для спрямування цього руху до центру з метою асиміляції, зоднородненння з імперіялістичною націєюна основі якоісь одної всеобіймаючої доктрини /теорії, науки/, напр., того ж марксизму.

Але тому що гітлерівській Німеччині не було кого ослаблювати в своєму імперіялістичному нутрі, щоб скріпитися як імперії, то й теорія клясової боротьби не була для гітлеризму прийнятною. А коли гітлерівська Німеччина стала такою ж багатонаціональною імперіялістичною державою /1938 - 1943/, як і російсько-більшевицький СССР, то теорія клясової боротьби придалась і для гітлеризму. Напр., щоб забити якийсь клин в одностайність кожного поневоленого гітлеризмом народу, починаючи від Франції - на Заході, і кінчаючи кавказькими народами - на Сході, починаючи від балканських народів - на півдні і, кінчаючи скандинавськими народами - на півночі, гітлеризм дуже активно ініціював різні релігійні секти серед кожного поневоленого народу. Це робилось свідомо, з метою внутрішньо-народньої сектанської колотнечі, яка завжди і неминуче тягне за собою внутрішнє духовне ослаблення кожного народу, в наслідок розбиття його на дрібні групи - секти, і полегшує закріплення панування над ним.

Теж саме і щодо інтернаціоналізму. Тому що аргумент інтернаціоналістичної демагогії в завоюванні і закріпленні колоній для традиційно гордого прусака-шваба гітлерівської Німеччини був слабіший за аргумент багнета, цей принцип інтернаціоналізму як аргумент і не був прийнятий для гітлеризму. А коли гітлерівська Німеччина стала перед фактом закріплення завойованих й поневолених нею країн і народів, як колоній і колоніяльних рабів/ їй довелось поступитися своєю національною гордістю-почуттям, що "не чуже й російським більшевикам" /Ленін/, - їй довелось "нагороджувати арійським походженням " зовсім не арійські /своїм походженням/ народи, щоб таким способом позискати "симпатії" поневолених народів і привернути їх до "іхньої батьківщини" - гітлерівської Німеччини.

Така німецько-гітлерівська пропаганда серед поневолених гітлеризмом народів цілком і повністю нагадувала російсько-більшевицьку пропаганду і звучала ніби карикатура на московсько-більшевицьку пісеньку "Страна моя, Москва моя, -

ти самоя любімая"...

Ц свідчить про те, що коли б німецько-гітлерівський імперіялізм поставити в історичні, економічні, національно-політичні і культурні умовини російсько-большевицького імперіялізму, де відсутня традиція особистої гідности, а також традиція гідности свого роду /в цьому причина того факту, що майже всі ідеологи большевизму і в легальних умовах жили і живуть під псевдами: напр., Ульянов - під псевдом Ленін, Скрябін-Молотов, Джугашвілі-Сталін і т.д./, де є багато національних меншостей з різними економічними і культурними рівнями, /яких Ленін ще в 20 роках налічував п'ять народів/, яких постійно треба тримати в "ежових рукавицях" - в звірячо-поліційному режимі,- гітлеризм також визнав би своє походження від звірини-мавпи, як і большевизм.

Отже, при наявності історичних, економічних, національно-політичних і культурних умов, аналогічних до умов російсько-большевицького імперіялізму, німецько-гітлерівський імперіялізм також прийняв би до політичного вжитку і марксівську теорію клясової боротьби, і марксівський принцип інтернаціоналізму. І не винищував би гітлеризм жидівського народу, як він винищував його, а використав би цей нарід, що "не має батьківщини" /К.Маркс/ для агентурної роботи підривати батьківщини різних народів і відривати ці народи від своїх батьківщин з метою привернення їх до "інтернаціоналістичного" Берліну, по "образу і подобію" до "інтернаціоналістичної" Москви.

І в такому разі людство малоб "щастя" бачити і відчувати не націонал-соціялізм /Німеччина/ і "інтернаціонал-соціялізм" /Росія/, а два паралельні, так би мовити, СССР /Німеччина і Росія/, як серпанки двох колоніяльно-імперіялістичних державних експансій, між якими б так само, як і між двома колоніяльно-імперіялістичними монархіями /прусько-німецька і московсько-російська, в минулому/ точилась би боротьба за сфери впливу -інтернаціоналізму".

Це можна підтвердити багатьма фактами, з яких наведемо лише один. З часу окупації "націонал-соціялістичної" гітлерівської Німеччини "інтернаціонал-соціялістичним" російсько-большевицьким СССР, всі німецькі чемодани, все німецьке добро і фашистівське і "інтернаціонал-соціялістичне", тобто те, що належало німецьким комуністам, - все посунуло, як повидло, до ... до "інтернаціонал-соціялістичного" СССР.

І коли б Гітлер не застрілив перед своєю капітуляцією німецького комуніста Ернеста Тельмана, то Тельман, зустрівшись з своїми "ідейними братами" російськими большевиками, як імперіялістами-грабіжниками, сам би застрілився. І не було б заплямоване ім'я фанатика-імперіяліста Гітлера кров'ю фанатика-комуніста Тельмана. Ця пляма лягла б на сумління Сталіна. Щодо цього, як і того, що большевики окупували значну частину Европи, Гітлер, незалежно від власних бажань, був основним помічником Сталіна.

Коли поставити питання це ж саме, але навпаки, тобто поставити російський большевизм в історичні, економічні, національно-політичні /однонаціональність держави/ і культурні умовини німецького гітлеризму, то большевизм теж опирався б не на марксизм, а на ... расизм, з усіма належними звід-

ск висновками. Для доказу наведемо лише один, але яскравий факт.

Навесні 1945 р. Сталін на прийнятті в Кремлі підняв тост "за особливість руського ума і стійкість руського характеру". Цей тост, звичайно, тлумачиться як вищого сорту "марксистський тост", не зважаючи на те, що біля такого тосту марксизм навіть не ночував. Але Сталін, як володар-янычар, змушений кокетувати перед російською національно-на - тріотичною течією ВКПб, в особі різних Молотових і їм подібних, хоч це кокетування відбувається ціною жертви марксизму в догоду расизму, щоб приподобатись руським і бути "більшим руським, ніж самі руські", аби утриматись на своєму ... троні.

Большевизм і гітлеризм - це рідні брати, що народились з одного материнського лона-соціялізму, як вчення. Але різні національно-історичні умовини їхнього розвитку обумовили різницю в їхньому характері. Якщо менший з цих "братів" - гітлеризм - має цілком оголений прямолінійний - гордий прусько-імперіялістичний характер, то старший з них - большевизм - ідучи "в люди", змушений силою обставин зодягати червону "бабусину шапочку" демократизму і ховати свою вовчу нахабність під солодаво-улесливі слова про своє "братство" з людьми і народами і т.д.

Так різне історичне буття большевизму і гітлеризму обумовило різну їх політичну свідомість - сказав би учитель "наукового соціялізму" К.Маркс. Як спосіб життя обумовив спосіб думання, або як "голодній кумі хліб на умі" - може сказати кожна бабуся, яка творів К.Маркса ніколи не читала і про самого Маркса ніколи і нічого не чула.

Цей одвічний закон єдности буття і свідомости лежить в основі й того, що підбольшевицьке і підгітлерівське буття обумовлює антибольшевицьку і антигітлерівську свідо - мість. І якщо антигітлерівська свідомість нині святкує вже свою перемогу, то антибольшевицька - в повному бойовому поготівлі чекає на своїх воінів, на своїх борців. Майбутнє належить їй.

П. К - ий .

/ Стаття надіслана з рідних земель /

М. Ар.

ДО ЧОГО ПРАГНЕ МОСКВА / ЧЕРЧІЛЬ /.

Хто знає московську історію не з офіційних, - фальшованих у Москві - джерел, а з джерел історії народів, що їх поневолила Москва, хто знає московський дух і московську практику із власного досвіду, для того питання, що його поставив Черчіль, видається незрозумілим. Немає ж бо нічого яснішого в світі, як саме цілі і методи московської політики. Щоб це краще зрозуміти, простежимо бодай коротко історичний розвиток московської імперії.

Від васального князівства до імперії.

Землі, що їх в Європі посідає СССР, були колись державною територією Київської слов'янської держави, після того як слов'янський елемент, зорганізований Києвом, вигнав із тих просторів фінсько-монгольські племена. Із перебуванням варязько-вікінгівського елементу довершився процес націоналізації держави і перехід від неспокійно-войовничої епохи до високого культурного розвитку під впливом християнських ідей, які вже від УІІІ ст. нашої ери проникли до Києва із Візантії.

Корінні землі сучасної Москви, заселені монгольсько-фінськими племенами, перебували в сфері впливів Києва. Ще тоді було досить виразне розмежування між монголо-фінським елементом півночі і слов'янською Київською Руссю.

Суздальський князь Боголюбський несподівано нападає на Київ, грабує його і нищить /ХІІ ст./. Це знищення найбільшого культурного центру на Сході не змінило васального становища суздальсько-московських земель, бо Київ скоро відбудовується наново і міцно тримає владу в своїх руках. Становище змінюється з наступом на Європу татарської орди. Київ завжди був виставлений на оборону від наїздів з боку кочових азійських племен, що перли на українські степи. В перманентних війнах Київ нищить хозарську державу над долішнім Доном, орди диких печенігів і половців. Удару ж татарської орди не витримує. Одначе татарська перемога над Калкою /ХІІІ ст./ була тимчасовою. Західньо-руські землі у швидкій інтенсивній відбудові скоро консолідуються в Галицько-волинську державу, яка під проводом основника Львова, короля Данила стає до боротьби проти татар власними силами, бо обіцяна поміч папська і західньо-європейського лицарства обмежилася тільки моральною підтримкою.
Зусилля західньо-руських земель в боротьбі проти татар дають змогу київській метрополії гоїти рани і вона знов незабаром стає організатором оборони руських земель перед навалою монголів. В цій важкій боротьбі на допомогу київській Русі стає литовське лицарство.

Весь час цих змагань суздальсько-монгольська земля, охоронювана від безпосередніх нападів орди лісами і болотами, не бере ніякої участи в обороні Європи перед наступом монголів. Навпаки, московські князі приймають ханський суверенітет і стають на службу орді. Москва виконує ролю ханського екзекутора і поліцая щодо руських земель. Разом із

татарами лупить ці землі і грабує. Вона намагається поширити свої володіння, але ще довго доводиться їй чекати на мінімальне здійснення мрій. Київ ще довго становить грізну для неї силу, а татарський хан не бажав того, щоб його васал розрісся у велику силу.

Ситуація для Москви покращала тоді, коли Київ у двовікових кривавих змаганнях зломив хребет орди, спихаючи татар на півдні до кримського півострова, звідки вони, щоб уникнути цілковитого знищення, приймають протекторат Османської імперії. Ослаблення ханського царства Москва використовує на те, щоб звільнитися від його залежности і почати реалізацію своїх велико-державницьких мрій. Вже тоді застосовує вона свою фіно-монгольську практику, знану в історії ніякого іншого народу. Так, наприклад, здобувши одну із північних київських провінцій - Новгород,- москвини частину населення вимордовують, а решту виганяють, поселюючи там своїх людей. Хоч Москва, забезпечена спокоєм у час змагань Руси з монголами, мала змогу зміцнитись, проте ніколи не заволоділи б фіно-монголи землями історичної Руси, бо Київ не втратив свого значення як політичний і культурний центр слов'янського сходу. Північній московщині приходить на допомогу самозгубна політика королівської Польщі, що так само, як і Москва в часи кривавого змагання київської держави з монголами мала забезпечений спокій і можливість зміцнитися.

За час двовікових змагань колись квітучі і густо заселені степи України почасти стали безлюдні і дуже спустошені, ставши дикими полями. Населення лишилося лише на Київщині, лісистій Чернігівщині, Поліссі, Волині, Галичині. Заатакована із двох сторін - поляками і мадярами, не маючи достатньої допомоги від київської метрополії, впала і Галичина /ХУ ст./. Польща, заволодівши Галичиною, мріє стати імперією. Використавши політичну схильність литовського князя Ягайла, якого поляки покликали на свого монарха, Польщі пощастило приєднати Литву і Київську державу до союзу з Польщею. 1496 року три народи, польський, литовський і українсько-руський укладають союз на засадах персональної унії. Польське королівство враз стає величезною імперією, не будучи до цієї ролі ані приготоване, ані морально здатне. Схопивши в свої руки малу Литву і сполонізувавши литовське лицарство, носиться із такими планами щодо Києва. Справа подекуди вдається, бо значна частина руського-українського лицарства полонізується. Коли ж Польща з такими планами звертається і до народу та намагається завести кріпацтво на Україні, справа набирає трагічного характеру, який скінчився для обидвох народів московською невролею.

Український хлібороб був завжди вільним. Він, будучи виставлений на постійну небезпеку з боку Азії, був хліборобом-лицарем. Ідучи в поле орати, він брав із собою зброю. Польський історик Гурка називає цей нарід "народом Цінціната". Перемігши орду, український хлібороб знову колонізує степи. На дніпрових островах створив козацьке лицарське товариство, яке мало захищати країну від нападів кримської орди. Хоч козаки захищали польську імперію з півдня, не даючи Туреччині цілковито запанувати над Чорним Морем, хоч вони врятували Польщу у бою під Хотином від підкорення Османській

імперії, Польща зизим оком позирала на цю мілітарну силу України - лицарське товариство, яке взяло за свій прапор Архангела Михаїла і називало себе вольним. Всякі намагання з боку Польщі цілковито опанувати Україну козаки паралізували, підтримуючи повстання гноблених селян. Намагання Польщі опанувати козаків і обмежити їх до 40 000 скінчилися війною. Здібний стратег, козацький гетьман Богдан Хмельницький /1648/ у трьох війнах розбиває всі сили Польської імперії, здобуває Волощину /Румунію/ і фактично унезалежнює козацьку молоду державу від Польщі. Київ вітає його як імператора і спасителя руських земель від польські неволі. Хмельницький, завівши мир в середині козацької Держави, думає над встановленням його ззовні. Він постійно намагається знайти порозуміння з Польщею на грунті конечної політичної співпраці обидвох народів, загрожених із півдня імперіялізмом Туреччини, а з півночі - імперіялізмом фіно-монгольської Москви, яка за той час устигла заволодіти північно руськими /українськими/ землями, винищити руське /укр./ населення або його перемішати. Так Москва на півночі стала сусідкою з Швецією. Польська шляхта, якій бракувало політичного розуму, не прийняла пропозицій Хмельницького, виявляючи до України надто вороже ставлення. Після невдалого, із релігійних мотивів, союзу з Туреччиною Хмельницький заключає такий же союз із Москвою, забезпечуючись таємним союзом із Швецією, яка стала на півночі суперником Москви. Побоювання і недовір'я Хмельницького щодо Москви виявилися слушними вже за його другого наслідника гетьмана Виговського. Вибухає перша українсько-московська війна, яку Москва програє. Москва зрікається на якийсь час плянів сильнішого закріплення своїх впливів на Україні. Однак з допомогою їй приходить Польща, мріючи поділити Україну між Московщиною і Польщею. Виговський, вдруге застакований із двох сторін, відходить, і його наслідники, щоб забезпечитися від неволі імперіялістичної Польщі, ідуть Москві на уступки.

Тактика тодішньої Москви зовсім не відрізняється від її нинішньої тактики. Москва здобуває право тримати в деяких більших містах України військові залоги і з їх допомогою старається впливати на внутрішній уклад політичних сил в країні. Але нарід провадить розпучливі оборонні бої на всі сторони і відстоює фактичну незалежність, аж поки нарешті - застакований із двох сторін - не втратив своєї незалежної позиції. Саме в час тісного польсько-московського союзу останній самостійний монарх України Іван Мазепа, заключає союз із Швецією, яка перебуває в стані війни з Москвою. Але в Полтавському бої /1709/ війна кінчається поразкою України. Москва стає фактичним сувереном Київської Руси. Переможці - москвичі грабують Україну. Їх цар Петро І-ий вивозить у московщину всіх ремісників, учителів, учених і культурні рухомі вартості. Він закладає перші в московщині школи, до яких поліційно вербує московську молодь. /Із тих шкіл лише дві пережило його/. Учені при його дворі працюють над створенням московської мови на староболгарських зразках /вживаною донині адміністрацією імперії, як у царській, під назвою великоруської/. Корабельні верстати будують балтійську фльоту, а царські блазні обтинають москвичам бороди, щоб набли-

зити іх до вигляду европейськоі людини. Петро спеціяльним розпорядком проголошує себе імператором Руси, назву якоі москвичі перекручують на "Россія". Так фіно-монгольська Москва, присвоівши собі традиційну назву Київськоі держави, фалшуючи історію, виступає перед світом як іі наслідниця і виходить на арену історіі як імперія.

Те, чого боявся Хмельницький, - сталося. З піднесенням Москви впала політична незалежність руського народу, який відтоді, як Москва присвоіла собі назву Русь, вирікається цієі назви і вживає лише назви У к р а і н а , вжаваноі вже в X ст. Польща опинилася тепер у становищі Украіни. Стиснута поміж Москвою і колишнім своім васалом - Прусією, вона кидається між ними, пропонуючи на обидві сторони оборонний союз. Москва незабаром стає іі протектором і опановує з середини /1792 р./. Росія ділить польські землі між собою, Прусією і Австрією. Із скасування польськоі держави московська імперія посувається далі на захід, стрічаючись із німецьким партнером, якого рятує перед васальством з боку Наполеонівськоі Франціі.

Вже з дотеперішнього короткого перегляду історіі бачимо фатальну долю народів, що опинилися в сусідстві "заприязненоі" фіно-монгольськоі імперіі, яка прибрала собі ім'я Руси. Ця ж сусідська "приязнь" скінчилася так само фатально для Німеччини, очевидно і не без вини самих німців. Все ж бо "геніяльна" політика московський правителів полягає в максимальному використанні помилок, що іх допускаються сусіди.

Між двома світовими війнами.

Перша світова війна в цілій ширині виявила цілковиту нездарність і нижність москвина супроти західньо-европейського суперника. Безвиглядність у війні улегшує революцію 1917 року в Росіі. Украінський нарід проголошує самостійність Украінськоі Республіки, твориться республіка донських козаків, яка прилучається до Украіни, те саме робить і Кубанська республіка, населення якоі - украінське. Над Амуром постає друга украінська республіка, яку заселюють депортовані Москвою украінці. В 1918 р. відривається від Москви Польща і прибалтійські народи. Кривава тюрма народів розвалюється. Революційна большевицька Москва стає затиснута і обмежена етнографічними кордонами. Розуміючи, що без посідання земель Украіни сходить до ролі з-перед 1709 р., всі свої сили кидає на украінський фронт. Проти незалежности Украіни виступають з большевицькими арміями і білі російські арміі, яким помагає Антанта. Нерівний бій кінчається д молодоі краінськоі Республіки трагічно. Із заходу вдарила в спину польська армія Галера, яку озброіла Антанта, і Украіна опинилася в чотирокутнику смерти. Армія Республіки, не дістаючи ні звідки підмоги, не витримує, і над Украіною знову запановує терор Москви, тим разом червоноі. Польща знову повторила свій історичний злочин супроти украінського народу, мріючи над ним заволодіти. Цей злочин кінчається для Польщі так само , як і скінчився в XУIII ст.: Польща змушена поділяти долю Украіни під охороною "заприязненоі" Москви.

Внутрішня політика, сила і потенціял Москви.

Хоч фактично московська тюрма народів мілітарно слабосильна, що виявили всі війни, що їх Москва провадила, проте цієї слабости не слід перебільшувати, як це зробив Гітлер. Слабість Москви полягає в її різнонаціональному складі. Вона це добре розуміє і за 300 років імперського існування виробила відповідні методи, щоб протидіяти цій слабости. Це протидіяння спирається на 3-ох моментах: політика обмосковлення підбитих народів і їх екстермінація, поширювання простору за всяку ціну, і - тактика простору.

Екстермінація. З нею ж тісно поєднується централізація державної влади, її є завжди - тиранська форма і поліційна система. До підбитого народу монголи завжди застосовують такі методи: систематично, планово, із математичною послідовністю винищують інтеліґенцію в біологічному розумінні, цебто всі елементи всіх верств народу, які проявляють здібність самостійного думання і біологічно-соціологічну вартість. Для виявлення і вилов'ювання тих елементів московити послуговуються точно випрацьованою методикою: шпигунством, провокацією і підступом. Вони вдають певний відрізок часу великих лібералів та заохочують до свободи і самостійного вияву політично-творчого елементу, заохочують до дискусій на мітингах, на яких їхні промовці навіть вдають прихованих ворогів московського режиму. В цей ліберальний час працює невтомно шпигунсько-статистична машина. І за якийсь час - ідуть транспорти з жертвами до концентраційних таборів у Сибіру, де ці нещасні люди розбудовують російську воєнну промисловість у сибірських тайгах. Так поліційні тенета Москви працюють невтомно далі, щоб таборам примусової каторжної праці не бракувало робочих даровизних рук. Всього могло бракувати в царській Москві, але революціонерів - ніколи не бракувало, як і в червоній Москві - ніколи не бракуватиме контрреволюціонерів. Про це старанно дбає політична поліція. Крім того - перевозиться систематично населення підбитих країн у сибірські простори на поселення, а на їх місце привозиться корінних москвичів. На решту діють всі державні установи в напрямі обмосковлення, починаючи від сільського громадського уряду, який зобов'язаний знати "мову передового народу", і кінчаючи школою і церквою. /В царській Росії не існувало тайни сповіді в державно-політичних справах, а червона Москва спонукала дітей доносити на своїх батьків/. Концентраційні табори і мордування цивільного населення цілих міст і районів - це винахід Москви, до Гітлера - її монополь. Уже в другій війні з Україною в XVII ст. Москва, вдершися на Київщину, вимордовує ціле місто Срібне, прив'язує тіла вбитих до поронів і пускає за водою по Десні. Здобувши Варшаву в XIX ст., московський генерал Паскевич вимордовує ціле місто Прагу. Тими самими методами Москва здобуває і опановує геройські племена Кавказу і Туркестану. А слідом за тим систематично нищить культуру і культурні пам'ятки поневоленого народу. Все вивозиться до Москви, а не можна вивезти - знищується. Забороною уживати рідної мови на письмі і в друку вже царська Москва намагалася накинути підбитим племенам штучно витворену т.зв. великоруську мову..

Відомий валуєвський закон теж поширено і на західню Европу берлінською вимогою Жукова не друкувати нічого українською мовою в окупаційних зонах Німеччини та Австрії. І московський гніт не є безуспішним. Обезголовлені і доведені до ролі парій народи т.зв. союзних республік чимраз більше втрачають своє національне обличчя; в них витворюється новий тип людини - советського громадянина.

Гін до поширення простору.

В одній із своїх промов сказав Сталін на запит, чи не час уповільнити темп розбудови военної важкої промисловости коштом неймовірного терпіння народів: "Уповільнити темп - це значить лишитися позаду. Хто лишається позаду, того б'ють, а ми не хочемо бути биті..." Оце своєрідне цинічне розуміння відносин між народами поміщено вже в читанці 3-ої класи, як зразок геніяльности "наймудрішого вождя світового пролетаріяту". Нічим нестримуваний імперіялізм росіянина росте до неймовірних меж підо впливом посідання безмежного простору імперії, її величезних потенціяльних багатств і можливостей і підо впливом почуття нижчости москвина перед іншими, навіть поневоленими народами. Це почуття нижчости змушує його ненавидіти все, що є само по собі вище, цебто ненавидіти решту цивілізованого людства, жадоба покорити її і примусити визнати велич московського духу і народу. Це ж бо й було причиною смішних перших виступів росіян, почавши від Петра І-го, а скінчивши вимогою Леніна й Сталіна "догнати і перегнати Америку". Це перевищення має довершитися в першу чергу в області озброєння, бо за московською приповідкою, "хто добре б'є - того шанують", є єдиний засіб перебороти комплекс нижчости і здобути пошану.

Тактика простору.

Ця тактика виправдала себе в війнах Петра І-го із Швецією, у наполеонівських війнах і в війні з Гітлером. Будучи народом без здібних індивідуальностей, московичі завжди програвали всі відкриті бої навіть з дуже малими противниками, поки ці противники з власної ігноранції кліматичних і комунікаційних умов простору не ставали ослаблені через непристосованість біологічну і організаційну до вимог цього простору. Тоді так знесиленого противника уміли вже добити "хоробрі" десятикратно сильніші московські армії під командуванням "геніяльних" нездар, з яких опісля московська історія і містика фабрикує "великих", "геніяльних" та "святих".

Оцей свій стратегічний плюс Москва збільшує у війні безоглядним нищенням країн підчас вимушених відступів її армій. Крім того, большевики, розуміючи вагу простору, розбудували сибірську важку военну промисловість і хлібне господарство Сибіру, щоб забезпечити себе на випадок утрати української провінції, яка єдина досі забезпечує їх великодержавне існування.

Крім того, Москва, як претендент на гегемонію над світом, має ще один плюс. Б і о л о г і ч н и й т и п її населення далеко перевищує своєю пристосованістю до найтяжчих

життєвих умов всі інші раси і народи. Гострий клімат довершив своєю селекцією протягом віків твердість соціяльних і політичних умов, підніс витревалість до ще більшого рівня. Революція 1917 р. знищила все старе, кволе і нездарне, а перманентне недоїдання протягом 30 років вигубило менш витривалі органічні типи. Щоб зрозуміти темп цієї селекції, досить згадати, що підчас зорганізованого Москвою голоду на Україні /селянам забрано хліб/ лише в 1933 р. померло з голоду понад 7 мільйонів українського населення. Все, що не може відповідно маскуватися, мало хитре, щоб втекти від вічно чуйного ловця політичної поліції й гине в конц. таборах. Лишається лише тип хитрої і надзвичайно спритної звірини, перед якою пересічний тип француза, англійця чи американця є добродушна мішанина позитивно наставленої до життя дитини із тим, що москвин з погордою називає "буржуазними забобонами". Під поняттям буржуазних забобонів москвин розуміє не лише гігієну особисту і меншканеву та товариські європейські форми, які виросли з почуття гідности вільної людини, а й віру в єдиного Бога, справедливість, ідеї правди і добра, всяку гуманність, зворушливість, співчуття, поблажливість і ніжність; одне слово, все те, що виплекала в европейської людини християнська і латинська цивілізація. Цей мінус біологічної крихкости західніх народів у порівнянні до витривалости совєтського типу є чи не одним із найважливіших моментів, що уможливили перемогу Москви в цій війні. Пояснити такий епілог війни можна лише тим, що західні народи міряли московську людину власними критеріями, замало її знаючи. Це, може, й було одною із найголовніших причин рішення провадити війну спільно і вірно до кінця, згідно з ідеалом західного світогляду. Коли ці ідеали західню людину зв'язують, то для московської людини, навпаки, ці ідеали є додатковими шансами, щоб їх використати як чиюсь простакуватість. Різниця ось у чому: західня людина визнає над собою вищі вартості, які мають служити для порядку і співжиття всіх народів; москвин же за найвищу вартість уважає власну користь, яка б згідна була з його біологічним імперіялізмом. У прикладі Москви маємо, отже, один із найбільш жорстоких історичних нацизмів.

Становище Англії.

Англія опинилася нині в сусідстві з Москвою. Становище Англії стало якщо не небезпечним, то принаймні таким, яке мало б насторожувати кожного англійця і кожну цивілізовану людину, яка знає історичну місію Англії і належно її оцінює. За твердженням найбільш здецидованого ідеолога українського визвольного руху Дм. Донцова, яке він поставив в основі своєї науки ще в 1924 р. в праці "Схід чи Захід" - крахом англійського народу скінчилася б епоха европейської цивілізації і білої людини та її ідей у світі.

Говорячи одверто англійцям, що ми в це віримо, не хочемо тим нікого із них немило вразити, як і не хотіли б тим, що ми є перекочані в цьому, що ніхто інший, як самі англійці, чимало прислужилися в історії до зросту московської імперії і на таке сусідство - заслуговують. Не згадуючи давніші періоди, зазначимо, що саме вони збройли московського Денікіна і польського Галлера, що помогло Москві вийти

цілою з катастрофи 1917 р., опанувати наново Україну і стати знову великодержавою в Європі. Перемоги в Кримській війні не використано, щоб розкласти Москву на її складові частини. Про помилки, зроблені в останній війні, дозволяємо собі тут говорити одверто і так, як ми це бачимо, слушно чи неслушно, із свого погляду.

Ми свідомі того, що були деякі об'єктивні причини ,що схиляли англійців до такого, а не інакшого ходу, до такого, а не інакшого, закінчення цієї війни. Одначе одного ми не могли розуміти: дружби англійського народу з московським підчас війни і навіть при її фіналі. Які обставини змушували англійських політиків заключати політичний союз і їхати до Ялти? Адже ж Москва заключила була союз із німецьким народом в 1939 р. Саме для того, щоб знищити силу Англії і Німеччини разом. Адже ж не совєти німцям, а німці совєтам виповіли війну, і Москва мусіла хоч-не-хоч себе обороняти.Коли вже випадковий перебіг подій до такої неадекватної дружби прямував, то не міг він і не мусів бути так консеквентно витриманий із таким партнером, як Москва, з якою дружба завжди були причиною клопотів, для того, хто з нею подружив.Чи не мала місця тут засада /помилкова/ оцінювати партнера своїми власними категоріями і імпонувати йому такими вартостями, яких він ніколи не мав і не матиме, поки його насильно не примусять приймати західню цивілізацію і поки він не перевиховається, як тепер перевиховується німецький нарід.

Які б об'єктивні і суб'єктивні причини не призвели до того, фактом є, що вони довели англійський нарід до такого стану, в якому він тепер опинився.

Чи має англійський нарід продовжувати своє існування з дозволу і волі "великодушної" Москви? Цього ж бо, об'єктивно кажучи, домагаються ті англійські політики, що висилають до Москви пропозиції 50 - літньої приязні. Ми пригадуємо собі таку пропозицію польського королівського уряду в XVIII ст. Москва її великодушно прийняла і - протягом десятка літ майстерно зробила безболісну операцію: втілила землі польського королівства до царства Росії, за "згодою" і на "просьбу" самого польського парляменту". Коли б англійці ближче пощікавилися історією поневолених Москвою народів,то побачили б нам наші аналогії і наші думки. Коли ми способом висловлюватись, може, дещо й дивуємо англійську людину, то лише тому, що ми є частина української інтеліґенції, якій московський терор не зміг відібрати християнської культури, а московська поліція не встигла нас вимордувати. Ми вважаємо, слушно чи неслушно, нашу долю і долю нашої країни тісно пов'язаною з долею европейської цивілізації, єдиним пристановищем якої в Европі є нині Англія. Ми одверто кажемо англійцям, що ми вважаємо також за слушне, що доля англійської людини тісно пов'язана із долею України. Хоче чи не хоче це розуміти англієць, але ми так думаємо. Ми дозволяємо собі так говорити вже хоч би тому, що ми якраз із всіх народів маємо найбільший досвід боротьби із евразійськими ордами і найкраще знаємо московську людину.

Як колись Україна між Москвою і Польщею, як Польща між Москвою і Німеччиною, як Німеччина між Москвою і французько-англійським блоком, так нині Англія опинилася - між Москвою

і Америкою. Історія починається майже ідентичними явищами. Англія звертається із пропозиціями тісного мілітарного союзу з Америкою. Як колись Пруссія не вбачала в Москві без - посередньої загрози, так нині американці заявляють, що їх спільний виступ із Англією лише тоді може мати місце, коли будуть загрожені спільні інтереси. На жаль, у розумінні пересічного американця поняття інтересу має занадто зматеріялізоване і обмежене значення. Американці не привикли ду - мати історичними категоріями, а поняття іхнього інтересу далеке від того, щоб американець міг зрозуміти, що треба часом жертвувати інтересами для оборони невидимих ще і вищих інтересів. А тому англійці звертаються з пропозиціями союзу до Москви.

Москва дуже добре розуміє і вміє використати своє становище. Користаючи з розпуки, що огорнула народи, які перестали вірити не так у добру волю, як в фізичні спроможності Англії і англо-американської співпраці, вона організує свої випадні бази і поширює свою територію, скільки їй удається. Щодо прийняття англійської пропозиції вона вважає, що має завжди час.

Коли Москва поширює свою кривавu імперію в Европі і Азії, англійці дають свободу Індії. Ми, як поневолений нарід, співчуваємо індуським стремлінням і захоплюємось моральною спроможністю англійського народу. Це є його великий успіх.

Розуміючи становище Англії, Москва намагається за всяку ціну відтягнути від неї Америку. Вона вірить, що коли б це їй вдалося, то Англія, згідно із традиційним ходом історії, допустить Москву на своїх життєвих позиціях займати такі становища, які з часом дозволять Москві поставити англійський парламент перед вибором фізичного знищення англійського народу або союзної інкорпорації у московський союз народів. І то навіть без запрошення Америки для інтервен - ції, бо така інтервенція означала б вже лише московсько-американську війну, що також означало б фізичне знищення Англії. Або в такому разі вже не виключене, що Америка прилучилася б до союзного поділу світу на дві частини - москосську і американську. Так почалася б друга дія світової драми, пролог якої відбувається на наших очах.

СТАНОВИЩЕ І ПОЛІТИКА АМЕРИКИ

Деякі факти, відомі приватній невтаємниченій у державні пляни людині, могли б свідчити про те, що Америка іноді йде по лінії побажань Москви.

Невідомо, власне кажучи, від чого залежить політика Америки. Чи від дебатів повільного сенату, який вагається - чи помагати тим часом Англії економічно, щоб її цією допомогою в майбутньому вбити, - чи від ідей, які з такою повагою виголошував Рузвелт в Атлянтійській Хартії і яких ніхто голосно не наважиться повторити, бо їх стереже поліція, як бочку пороху перед небаченим вибухом? Чи ця політика залежить, може, від безоглядного економічно-господарського імперіялізму деяких кіл Америки, які заздрісним оком поглядають на господарські позиції Англії, які їм видаються ще за досить сильні? /Цікаво, що ці кола якраз не звертають

ніякої уваги на безконкурендійні господарські позиції Москви в Европі й Азії. Незрозуміле також, чого б вони хотіли досягти в торгівлі з Канадою та Австралією?/ Чи може становище Америки продиктоване кровними спорідненнями, які існують між деякими можновладцями Кремля і такими ж в Америці? Такі думки навіяла нам стаття в газеті /цитую з пам'яті/ "Нью-Йорк-Стар" під заг. "Від Фіве, Га, Га!", яку ми бачили в Европі вже в червні 1945 р. В цій же статті автор слушно відзначає факт, що Англія з винаходом літака, перестала бути островом, а це деградує її до ролі другорядної держави. Він лишає світ поділеним на два блоки - американський і советський. При чому він старається довести американцям, що в Европі, не шкодячи Америці, Москва може робити все, що їй тільки до вподоби. Він бачить лише можливості зближення Америки з Москвою і ніяких можливостей розходжень. Очевидно, що коли б, напр., Москва напала на Аляску, то Америка, як найсильніша світова потуга, дасть собі раду. Ми не хочемо наводити деяких пересвідчень Гітлера, на жаль, забороняють нам це його злочини перед людством. Коли б так справді було, то дійсно не можна б було зрозуміти божевілля і амбіцій певної кляси людей. Невже ж навіть остання трагедія декого з жидів нічого ніскілечки їх розуму не навчила?

До деякої міри нам також неясні і незрозумілі заяви тих американців, що саме вважають за імовірний наступ на Аляску, забуваючи, що є на світі Китай, Індія, Азія, Африка, якщо вже Европи немає і немає Англії. Вони забувають, що навіть для пересічної европейської людини такі побоювання американців викликають усмішку, бо европейці дивляться на світові події із свого дуже вузького кутика, хоч би тому, що бодай в особі Колюмба мають певну традицію в здобуванні континентів.

Про ці речі, маючи на увазі величезну історичну і соціяльну традицію, думають дещо інакше. Здобування континентів білим полягає в здобуванні їх з середини, під певним "атмосферичним" тисненням - господарських і політичних факторів, цебто факторів, що їх не в силі розбити ніяка атомова енергія.

Та які б не були причини, лишається бодай тимчасовим фактом, що Америка лишила Англію напризволяще. [illegible]

В разі ліквідації населення Англійських островів або його інкорпорації, чи навіть союзу британсько-московського /на тлі ідеологічних зближень в наслідок тиску й неминучости не виключене/. Америка лишається із своєю промисловістю і атомовою енергією самотня і дуже незграбна - сміємо сказати - на межі ліквідації самостійности.

Такі думки насуваються, коли думаєм про політично-господарську ситуацію, в якій опинився світ.

ПОЛІТИЧНА І ГОСПОДАРСЬКА СИТУАЦІЯ СВІТУ.

Ситуація тяжка, вже хоч би тому, що запанував у світі голод, який охопив Японію, Китай, Індію і Европу. І цьому голодові не видно кінця, бо в світовому господарському комплексі немає України та інших високопродуктивних країн

Европи. На Евразійському континенті монополь продукції має виключно Москва і вона із самозрозумілих причин добровільно не візьме участи в господарських заходах щодо покращення становища в світі, бо вона зацікавлена з політичних міркувань у тому, щоб світ, що поза нею, опинився в стані господарської катасрофи.

Тож із виключенням зі світового господарського комплексу московської імперії світ розпадається на дві частини: "переможців", що продукують, і переможених, що споживають. Продуценти мусять годувати консументів даром. Здорові господарські відносини можливі лише при обміні продуктами між продуцентами. Коли і що може продукувати Китай, у якому не видно кінця війни / із ласки Москви/, знищена Японія і Західня Европа? Як довго зможуть такий стан витримати англо-саксонські держави з їх капіталістичною господарською системою, де робітник розуміє, що він є людина і що йому треба заробляти на краще життя? Хто зможе оцю англо-саксонську світову харитас фінансувати й далі, не наражуючись на катастрофу?

Щодо вистарчальности і багатства земель, якими Москва володіє, то не варто докладно спинятися, бо це справи загально відомі. Відомий також безпосередній доступ Москви до найбільших світових ринків збуту, які є в Азії. Ці постійно голодні ринки мають валюту, яку приймає Москва,- валюта політична, за яку Москва радо платить і може собі позволити яку завгодно плату, бо основою її господарства є невільнича праця мільйонів робочих рук, а не капітал. Коли пригадати передвоєнний московський демпінг, який був запланований, щоб викликати господарські утруднення в капіталістичних країнах, то зовсім стане ясно, що цієї справи не можна лековажити. Золото і валюта для Москви потрібні на те лише, щоб покривати величезні видатки політичної пропаганди закордоном. Утримувати комуністичні організації в світі та купувати приятелів там, де їх треба купити. Гітлер, застосувавши в Німеччині совєтські методи виробництва, спромігся протягом короткого часу встановити господарську рівновагу Німеччини, озброїти її блискавично і 6 літ завдавати цілому світові глибокі рани. А не забуваймо, що гітлерівська Німеччина - це лише мала тінь великого дуба, яким є Москва.

Капіталістичним країнам загрожує господарська, а з нею і соціяльна катастрофа. Їх продукція, що дає гідну екзистенцію робітництву, коштує дорого і наставлена на експорт. Куди цей експорт вони можуть ще спрямувати? Бій між Америкою та Англією за британські ринки збуту не рятує ні Америки, ні Англії. Консумпційні і продукційні спроможності британської сім'ї народів не є необмежені і вони ні в якому разі не дають гарантії на успішну компромісову розв'язку без господарських труднощів чи навіть катастрофи одного з партнерів. Таких труднощів лише чекає пропагандова комуністична машина Москви. Ми не знаємо вдачі американських мас і не можемо передбачати їх поведінки в часи великих господарських криз. Знаючи, одначе, вдачу невдоволеної, розбурханої і примітивної юрби можемо приблизно уявити собі ситуацію, яка створилася б навіть у цій багатій і гордій Америці. Про таку ситуацію політичні стратеги в Москві

мають більш конкретну уяву. Не виключене, що вона набралася форм вигідних саме для Москви. Ми переконані, що той, хто хоче рятувати основи світового господарського співжиття і не допустити до катастрофи всієї людської цивілізації, насамперед мусить зліквідувати головне джерело всіх катастроф нинішнього світу - імперіялістичну, фашистівсько-комуністичну і диктаторську московську імперію.

Не без значення є й фактор віри в силу. Припустім, що всі симпатії народів світу на боці англо-саксів, що народи Азії такі високо свідомі, що розуміють справжні наміри і потворність Москви. Тож ці народи, заатаковані Москвою, оглядалися б на англо-саксонську силу, бо ніякий азійський нарід її не має. І коли ці народи бачать, що англосаксам бракує моральної і фізичної здатности, щоб їх охоронити, тоді ці народи звернуть свої симпатії в сторону Москви. Сила має сугестивну властивість: її не можна легковажити. Народи Европи будуть ставити опір Москві доти, поки не переконаються в цілковитому безсиллі англо-саксонської волі, в браковій моральної та фізичної спроможности. Із втратою віри в ці спроможності приходить резигнація, примирення з долею і ненависть згідно з психологічним законом - до тих, що стали безсильні із власної волі, які добровільно зрікаються ефетової ролі зі страху перед фізичним ризиком. Ген. Михайлович міг триматись із своїми сербами в горах доти, поки ті не зрозуміли ситуації і не пішли за московським агентом Тітом. Іран боронив своєї незалежности, доки не переконався, що ніхто, крім нього самого її не хоче боронити, бо не може. Тому волів Іран піти на добровільну згоду з ласкавим сусідом, ніж це мало б статися недобровільно - з проявами гніву з боку могутнього сусіда. Так чи так - справа вирішена. Коли через те справа комунікації й інкорпорації індуських та арабських провінцій у московський союз народів починає набирати деякого успіху, чому ж має турбуватись тим бідний і малий іранський нарід? Чому ж мають турбуватися тим азербайджанці і курди, які ненавидять іранську імперію? Коли Москва висилає своїх побожних магометан на прощу до Мекки і московського посольства в Каірі, чому ж тим мають турбуватись арабські племена, яким уже досить надокучили зарозумілі европейці чи американці, які до того ж підтримують ненависних жидів у Палестині? А вже коли б Москва могла успішніше перешкодити інвазії жидів до Палестини, то тим не буде турбуватися, напр., єгипетський магометанин. Коли Манджоу-Го хоче бути незалежна від Китаю - совєтська республіка, то чому ж тим мали турбуватися манджурські чи китайські комуністи? Коли американські вояки із Европи хочуть додому і проклинають кожного, хто згадав би про можливості нової війни, то чому ж тим мали б турбуватись окуповані баварці чи австріяки? Хай тим всім турбується Рада Безпеки, яка, як гарантують її ініціятори, має рятувати мир. Що по-різному розуміють мир іранці, манджурці, китайці, фіни, балтійці, білоруси, українці, поляки, румуни, чехи, мадяри, серби і хорвати, а навіть і австрійці, то тим не може бідкатись Рада Безпеки, щоб самій не засісти на лаві воєнного злочинця перед суддями - сторожами мира - для вигоди тих, що далі провадять війну. Бо говорити нині про дійсний мир-, це означає саме стільки, що говорити і

під'юджувати до війни, як слушно зауважив "мудрий Сталін" після промови Черчіля, може, єдиний муж у цивілізованому світі, що не втратив здорового розуму і - відваги. Але ми побоюємося, щоб часом його голос не лишався голосом вопіющого в пустині. Не радо бо його слухають ті, що хотіли б мирно споживати хліб насущний із зав'язаними очима, щоб не бачити, що довкола діється, із паралізованим мозком, щоб не думати про речі неприємні і такі що порушували б спокій та вимагали б відмовитись від вигод, щоб рятувати - життя. Квієтизм досі провідних народів і є найкращим союзником Москви в її стремлінні до панування над світом. А на квієтизм вона сама ніколи не захворіє, бо вона має перед собою далекосяжні цілі, що стали її релігією і в реалізацію яких вона свято вірить, як вірять і її союзники, організовано розсіяні по всьому світу.

Не проста річ і націоналізми в Азії, що їх уміє використати Москва. Білі народи своєю зарозумілістю протягом історії не могли виплекати особливої симпатії до себе з боку інших рас. Народи Азії не мали змоги /крім Японії/ пізнати і зненавидіти Москви. Чи то не парадокс, що гноблена і найдужче мучена Москвою Україна - та вступила в оборонні маляйських націоналістів! Маляйці ніколи про те не довідаються, що від імени України промовляють виключно москалі, грузини, жиди, узбеки або самоіди. Москва ж промовляє до а - зербайджанців - азербайджанцями, до магометан - магомета - нами, до китайців - китайськими комуністами, до німців - німцями, до французів - через їхнього ж Тореза, до амери - канців - американцями, яких завше знайдеться досить у та - кій вільній країні. Річ ще й у тому, що ідею свободи думки і совісти в світі Москва спритно може використати вже хоч би тоді, коли її комуністичні і шпигунські армії збирають людей без совісти чи людей із дуже вільною совістю, яких є всюди повно, крім мільйонів природних овець і дурнів, на яких будує свої надії "мудрий" Сталін.

Якби вдалося Москві далі заокруглити свої азійські посілості, до чого вона має багато шансів із причин вище зазначених, то вона напевно заволоділа б над світом: все о - дно - чи мирним шляхом господарської експансії, чи через соціяльні революції і насильства над такими країнами як Австралія або південно-американські республіки, чи навіть атомовою війною. В добу атомової енергії людські резерви і простір відограють не меншу ролю, ніж у минулих війнах; ці чинники виростають до ролі майже вирішальних.

МІЖ МИРОМ І ВІЙНОЮ.

Одною з великих перешкод у відбудові знищеного війною світу є воєнна атмосфера, яку свідомо підтримує Москва. І не лише вона тримає мільйонові маси мобілізованого народу, відриваючи їх від праці; вона тим змушує до того самого своїх союзників. В цій позиції озброєного миру вона має великі шанси. Поперше, ці великі мілітарні сили дозволяють їй закріпляти новоздобуті позиції і тримати під терором та винищувати поневолені народи. Люки в своєму господарстві, що постали в наслідок мобілізації, вона заповнює невільничою працею жінок, дітей і вивезених невільничих мас із новоздобутих територій. Господарські недомагання доповнює безоглядним грабунком тих країн. Що її обходить голод в

Мадярщині? Чи не вона організувала голоду на Україні в 1933 р. щоб прискішити роботу політичної поліції і вигубити протягом одного року кілька мільйонів несимпатичного ій населення бунтівничої провінції?

Тримаючи під зброєю свої армії, ії союзники /Англія та Америка/ мусять ці армії утримувати з власних джерел, одночасно й рятуючи окуповані країни від голодової смерти.

То ж воєнна атмосфера лише на руку Москві. Москва, запримітивши щирі бажання миру з боку союзників, ще більше дозволяє собі вести корисну гру, непокоєння, залякування, втихомирювання і здобування.

З'єднані цивілізовані народи, розуміючи потреби і становище світу, попробували створити новий Союз Народів і його Раду Безпеки. Що ж сталося з нею, коли допущено туди Москву? Москва із Ради Безпеки створила собі оперетковий театр, щоб бавити світ. Бо як же можна зрозуміти поведінку одного з головних режисерів, а саме представника Москви, який до того ще й химерний: приходить на проби, коли йому подобається. Якщо штука видається йому несимпатичною, він участи в пробах не бере. Зрозумівши, що за постановами Ради Безпеки не стоїть ніяка сила, крім моральної, Москва дозволяє собі на отаку забаву, щоб виграти час, бо вона поважає лише фізичну силу. А факти покищо переконують Москву, що із фізичної сили, крім несміливих пагроз, ніхто не зробить висновку, бо кожний боїться ризику, що його криє в собі війна.

Справу війни і миру великою мірою ускладнила проблема атомової енергії. Тишу, яка запанувала по невдалій спробі розв'язати проблему міжнародньої контролі цієї великої нищівної сили, перервала тимчасово шпигунська канадійська афера. Але й досі чомусь ніхто не подає голосу в справі нормалізації цієї проблеми. Мабуть на лондонській конференції москвичі уявляли собі справу міжнародньої контролі так, що їх добродушні союзники розкрнють ім таємницю чи навіть подарують кілька готових атомових бомб своєму геройському і демократичному східньому союзникові. І мабуть тому справу облишили, що англо-сакси мали справжній намір справді-щирої міжнародньої співпраці для добра всього людства. Для Москви ж розуміння людства, як і для кожного нацизму, є дещо відмінне від розуміння ії демократичних союзників. Тому й ясно, що є причиною затишення навколо атомової проблеми. Цієї проблеми без нарушення теперішнього "миру" не можна розв'язати ніяким способом. І війни ніхто не хоче - бо всі ії бояться. З другого боку людство бачить, що без контролі над атомовою енергією в цілому світі, - світ прямує до неминучої війни, в якій будуть зметені щонайменше західні цивілізовані народи. Коли думати поважно над тою проблемою / а як же не думати?!/, то людина втрачає почуття інтелектуальної рівноваги і має охоту шукати заспокоєння студіюванням Апокаліпсу. Це зачароване коло, в якому опинилося людство, є своєрідним Гордієвим вузлом. І поки воно ще є в стадії Гордієвого вузла, розв'язати його зміг би якийсь новітній Александер Македонський або хірург - негайною операцією, поки недуга не стала невиліковною.

Утопічний плян, висунений на лондонській сесії ООН щодо контролі атомової енергії, міг би бути зреалізований

лише тоді, коли бувесь світ, із непрохідним Курдистаном і Тибетом включно, з якими сусідують московські посілості , був підданий міжнародній контрольній поліції і такій же шпигунській організації, в якій не було б ані одного росіянина з походження до третього покоління / про що свідчить канадійська афера /, ані одного перекупного вірменина або цигана. І ця поліція мусіла б мати право вільних рухів по всіх закутинах "шостої частини світу" /СССР/. Як цей плян зреалізувати, не застосовуючи воєнних засобів? Як цього едино-правильного пляну зректися свідомому цивілізованому людству, не прямуючи до ще більш неминучої і страшної війни в найближчому майбутньому?

Не дивно отже, що очі всього цивілізованого світу пильно стежать за розвитком взаємин, що створилися поміж англо-саксонськими демократіями і московською тиранією, яка нині вже тероризує цілий світ.

СПРАВЖНІ НАМІРИ МОСКВИ.

Москва нічого так не хоче, як миру. Але їй потрібно часу. Їй треба часу на упорядкування країни по війні, на знищення всіх сепаратистичних рухів, які війна в цій тюрмі народів відкрила наново. Їй треба часу на знищення й опанування новоздобутих інкорпорованих і окупованих країн. Їй треба часу на скріплення комунізму у всьому світі, на підривну роботу в кожній демократичній країні, на знищення вороже комунізмові режиму в Еспанії і Португалії і на здобування "мирним" шляхом позицій в ближчій і дальшій Азії. Насамперед вона потребує часу на випродукування власної атомової бомби і "ще більш успішних родів зброї", як одверто заявляють московські фізики. Ми певні, що сама Москва, поки не виготує найдосконалішого озброєння - війни не почне ні з ким, бо їй війни не треба.

Ми запримітили, як Москва потребує часу і якими, навіть дрібними, трюками вона старається виграти час, тримаючи дуже вигідний статус кво, поправляючи його дещо в Ірані, Манджурії і стараючись здобути Дарданелли. Сталін навіть заграв перед світом ролю тяжко хворого, щоб союзники, не маючи з ким говорити, були примушені дати потрібний час його стратегам і фізикам. І далі всі намагання англосаксів - упорядкувати відносини в світі - стрічають з боку Москви трюки, розраховані на викомбінування так дорогого і конечного для плянів Москви часу. І покищо їй це вдається. Політика решти світу робить на нас, приватних людей, враження, ніби то півень, убравшись в черничі ризи, йде до лиса й переконує його, що треба миру і мирної співпраці в новому світі. Ми думаємо, що союзники , даючи час Москві, дають лише мисливцеві час, щоб мав змогу добре прицілитися, поки стрілить до своєї жертви. Дати Москві час на наймодерніше озброєння, - це дати їй можливість , щоб так само, як в Ірані, вона змогла здійснити свою волю і в кожній частині світу. Напевно Москва війни не прагне. Ніщо їй не є так неприємне, як війна. Вона радо споглядала б, як інші між собою б'ються і змагаються. Краще і розсудніше реалізувати свої пляни якнайменшим ризиком і мирним шляхом. Коли б Москва була певна, що союзники дійсно не розуміють її плянів і дадуть їй потрібний час, вона була б схильна з радости піти навіть на певні жести в сторону того, хто їй цей мир гарантував би. Але вона не довіряє, бо, як вона каже, в і р я т ъ

лише дурні. Москва ж і досі не переходить на мирну продукцію, далі посилюючи озброєння, мобілізує і тримає армію - на всякий випадок. Ми переконані, що Москва рада б вганяти світ у чимраз більш скрутне становище, клопоти й кризи, які доводили б до воєн і соціяльних революцій та заганяли б ій здобичу самі у іі пастку. Чи потрібно Москві аж війни, щоб інкорпорувати Бритійські острови? Досить штовхнути Великобританію у господарську кризу, досить в Англіі комуністичного перевороту - і справа полагоджена. Коли б англійці наважилися активно боронитись, то Москва, маючи свою атомову бомбу, ані хвилини не вагалася б, щоб обернути Англію в купу попелу.

По знищенні Англіі - поладнання справи з самою Америкою відбулося б таким самим шляхом. Ми не хочемо нікого ображати, але ми й не розуміємо самопевности і уповання на власні сили американців. І не віримо в заяви, що Америка, як найсильніша світова потуга, зможе собі дати раду із всякою ситуацією. Москва свідома того, що вона війну виграє, якщо іі до неі змусять. Вона знає, що маючи власні атомові бомби, заховавши своі бази у непроглядних сибірських лісах, вона матиме змогу завше і скоріше знищити бази кожного противника, ще поки він зможе вислідити все те, що в своіх надрах може вкрити Азія. Москва щиро хоче миру, щоб виграти час на приготування до війни, щоб накинути світові свою волю. Перед цивілізованим світом стоіть ділема: або із свідомістю йти назустріч жахливій війні, яка може скінчитися знищенням цивілізаціі, або негайно зліквідувати московську тюрму народів. Негайна ліквідація гнізда світового історичного цинізму та розкладу № Москви, чи вона червона, біла, чорна, чи "найдемократичніша" із всіх демократій, чи вона побожна, чи безбожна - це клич совісти людини, відповідальноі за долю найближчих поколінь. Москва рішуче є занадто великою націвською імперією із світовими великодержавними амбіціями, щоб вона не була загрозою для довколишнього світу.

На найбільш безпосередню небезпеку виставлена Франція і Англія. Англія мусить відважитись на війну, поки не пізно. Бо коли побоювання перед можливістю вжиття атомовоі енергіі з німецького боку довели англійців до рішення впустити до Европи Москву, то ці ж самі міркування мають не лише прогнати з Европи Москву, а взагалі змушують раз на завжди виключити можливість небезпеки із іі сторони. Решта цивілізованого світу, доля якого тісно зв'язана із долею англійського народу, мусить стати йому з активною поміччю, як у випадку ліквідаціі німецькоі загрози. Очевидно, цей бій не був би легкий. Все ж таки він може бути і легкий і не безвиглядний, поки ще не пізно, бо не дарма ж хтось назвав уже раз Москву колосом на глиняних ногах.

КОЛОС НА ГЛИНЯНИХ НОГАХ.

Ми вже згадували вище про слабу сторону московськоі імперіі, яку вона хоче зневтралізувати екстермінацією населення поневолених краін. Шовіністичний і півдикий московський нарід не зумів у ході історіі витворити якоісь шляхетноі концепціі, яка надавала б поодиноким частинам його імперіі органічну сукупність і згуртованість, як це, наприклад, зуміла зробити британська сім'я народів. Причина цього в тому, що москвин стоіть донині на дуже низькому цивілізаційному

рівні; кожен підбитий ним нарід перевищує його традицією і культурою. Це визнають навіть цивілізовані одиниці між московинами. Наприклад, московський письменник Салтиков - Щедрін твердить, що коли Москва щось добре має, то лише те, що награбувала або прийняла від української культури; те, що є московське власне,- це є стоголова потвора. Хвора, нервова і крайньо ексцентрична вдача москвина не може здобутися на витворення органічних основ будови імперії. Ненависть, яку він чує до підбитих і вищих за нього культурно народів, помножує вроджений йому шовінізм і садизм. Це доводить до розпучливого перманентного бою у всіх формах між Москвою і підбитим народом. Крім постійної і перманентної ліквідації цієї культурної верстви, яка не йде на службу московській культурі /напр., вимордування Української Академії Наук і всіх письменників України в 1933 р./, йдуть масові екзикуції і заслання цілих етнічних груп / наприклад, дощенту знищено кримських татар в 1944 р./. Для ілюстрації наведу факт, що московське НКВД знеквідувало директора Київської консерваторії лише за те, що він до списку українських композиторів заніс геніяльного Бортнянського, якого Москва "анектувала" для себе. Немає ні одного національно-українського письменника в ході 300-літньої неволі України, якого Москва ще за-молоду не ліквідувала б. Десятьлітнє ув'язнення в сибірському кацеті генія українського народу, Тараса Шевченка, ще царським "гуманним" урядом, при забороні малювати й писати, і досмертне 20-літнє ув'язнення 100-літнього сліпого старика, останнього кошового запорізьких козаків, замурованого на Соловках у вежі - ось символи трагедії поневолених Москвою народів. Ясно, що такий стан доводить до розпучливої самооборони тих народів перед екстермінацією. І це є єдина Ахілесева п'ята московського колоса, який постійно стікає кров'ю. Це й робить його колосом на глиняних ногах.

Кожна війна, яку провадила Москва, підтвердила це саме. Москва не витримувала ні одного удару набагато слабшого від себе противника і валилася відразу, поки цей противник сам себе не знищив, починаючи боротьбу із населенням України, щоб її собі покорити /так провалилися два рази німці/, або поки цього противника не знищив клімат Росії /Карло XII шведський, Наполеон/. Фактичну слабість Москви підтвердила і японська та кримська війна, лише що переможні противники не схотіли використати своїх перемог. Коли б Карло XII був послухав ради офіцерів із штабу Мазепи і не йшов у свій похід підчас суші на Україні, то не втратив би своєї кінноти, яка вигинула з голоду, і перемога Москви була б інакша. Коли б Наполеон послухав ради східніх знавців і не запускався в московщину на зиму, бій цього геніяльного стратега із тупим Котузовим мав би інший перебіг. Коли б Гітлер послухав попереджень /як подає совєтська преса/ митрополита Шептицького і не почав мордування полонених, цивільне населення України і Білоруси, а, навпаки, вжив ці сили до бою і пімсти за історичні злочини, доконані Москвою над тими народами, напевно східня кампанія Гітлера виглядала б інакше.

Цих кілька історичних фактів повчає, що ніщо так не шкодить противникам Москви, як іхня ігноранція національних, просторових, комунікаційних і кліматичних моментів на Сході. Ця ігноранція є інструментом самогубства противників Москви і інструментом "геніяльности" всяких московських "маршалів" і

"генералісимуса". Москву можна легко побити, але лише народами, яких вона мордує, даючи тим народам свободу і підтримуючи їх бойові сили зброєю, якої вони не мають. Ніхто так не пристосований до кліматичних і стратегічних умов на Сході, як ці народи, і ніхто не має такого великого досвіду і традиції в боротьбі із Москвою, як ці народи.

І то є факт, що ці народи вироблені політично, більш, ніж інші, бо політика - це їх життя від малого юнака до старости, а їх життя - це війна і боротьба політична за збереження і існування народу. Ніколи ці народи не приkладами б своїх рук до своєї нової неволі. І цей факт знищив на Сході Гітлера. Знищив його не якийсь "геройський московський народ". Гітлер знищив себе сам боротьбою із поневоленими Москвою народами. І це є історичне випадкове щастя тієї ж Москви.

Факти з рр. 1918-20, як і факти з XVII ст., повчають, що треба гальмувати незлобних і загоністих поляків в їх імперіялістичному поході на Схід, бо на цих землях Польща має ще гіршу за московську славу і кілить їх від неї релігійний фанатизм, який на Сході палкіший, ніж на Заході. Не треба ніколи допускати до польсько-московського союзу, який був би спрямований проти Київської держави, бо це була б нова причина упадку тієї ж держави і нове проникнення Москви в цивілізований світ.

Проблеми України не сміє ігнорувати не лише тому, що українці є єдиний нарід, що має культурну традицію на сході, не лише як нарід, що своєю трагічною долею стримав похід монголів на Европу, й як нарід, стратегічне значення якого не можна ігнорувати. Всякі бо війни з Росією виявляли її цілковиту нездарність у перших стадіях війни. Це доказ того, що й дальші стадії цих воєн мали б також успішний характер, коли б ті, що провадили ці війни, схотіли відразу використати потенціял України в боротьбі з Москвою. Ніхто цього не зробив досі, а навпаки, всі наїзники намагалися зараз підкорити собі нещасливий нарід, до того ж методами, не гіршими від московських. Тим часом навіть поневолений український нарід виконує відносно решти світу роль, якої ніхто, мабуть, не оцінює.

ПРОБЛЕМА І ЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ.

Коли москвини в 1939 р. вдерлися на землі західньої України, закликав мене в Перемишлі комісар НКВД на розмову. Саме в час великого параду на честь східньоукраїнських братів, які нас визволили з-під гніту Польщі. "Як ви ставитесь до великоруського народу, ви, українські сепаратисти?", - спитав він мене прямо. Я, приголомшений несподіваним питанням, відповів йому: - Ми дуже захоплені змаганням і досягненнями московського народу в його історичному розвитку, - сказав я йому, - тим більше, коли бачимо ваше дружнє ставлення до нас, ми дуже радіємо.

На це він відповів мені прямо: "Неправда! Коли б ви справді ставились до нас подружньому, ми б давно заволоділи світом. Але наперед ми вас усіх, собак, мусимо позбутися!" Це було його тверде і останнє слово розмови, бо я не зміг знайти нічого, що б йому відповісти. Тільки боляче мені стало не від правди, яку я почув і яка мені ясно віщувала мою долю, а від того, що цієї правди не хоче бачити той світ, що його згадав комісар. Справді, протягом 300 літ Москва збирала силу

поклала на поборення визвольних змагань українського народу. Ще більше поклала червона Москва. Але сили й бойові можливості України в нерівному бою не ростуть, а постійно меншають. І цього факту світ також не може помічати, бо Україна є одною із найважливіших точок рівноваги в Європі та решті цивілізованого світу. Справа ясна вже хоч би тому, що лише через опанування України Москва стала великодержавою і через втрату України вона втратить характер смертельної небезпеки для решти світу. Подруге, не треба забувати, що Україна є найбільш багата з усіх країн Европи, і без неї Европа є приречена на постійне недоідання. Кональні вугілля і його величезні ре - зерви, заліза, марганцю /75 % світових запасів/ і нафти становлять львину частину московського военного потенціялу. Із географічного боку не лежить вона над "приватною калабанею Сталіна", як висловився був Черчіль про Чорне Море, а якраз вона є шляхом Москви в її поході до близького Сходу та Індії. Коли б Англія зуміла цей шлях оборонити на користь цивілізованого світу, ніколи б цивілізація европейська не була за - грожена, як нині. Тільки з допомогою сильної України можна мати постійну контролю над зрадницьким центром диявольських ідей, яким була протягом історії Москва.

Не менше значення має Україна для ладу і порядку між европейськими народами.

Другим небезпечним для світового миру є прусько-німецький нарід, що завоював південні німецькі держави, прийняв їх високу культуру і накинув їм свої механічні жорстокі форми свого духу і організації. Перед рештою Европи стоїть дилема: або знейтралізувати московського колоса реставрацією сильної пруської держави, або знищити московського колоса. Реставрувати потугу Прусії не є остаточною розв'язкою. Сильна Прусія завше загрожуватиме всім сусіднім державам і народам, голонно Франції. З другої сторони, ніколи немає певности, що ця Прусія, як у 1939 р., не знайде порозуміння із Москвою і рушить з нею на поборення решти світу. Так світ ніколи не позбудеться кривавих воєн. Лишається отже єдина правильна розв'язка; зліквідувати московську загрозу, що нависла над світом, ліквідуючи тим самим проблему реставрації пруської загрози. Лише тоді Европа змогла б витримати свою рівновагу і виконувати далі свою культурну місію. Неможливо, отже, відвернути від світу загрозу воєн і самовизначення без позитивної розв'язки української проблеми. Український нарід по своїй вдачі мир - ний, дав досить доказів неймовірного геройства там, де йшло про оборону вищих етичних вартостей і християнської цивілізації. Тимбільше він був би гарантом ідеї миру в добу атомової енергії.

Ми, українці, як єдині представники цієї цивілізації на Сході і її історичні поширювачі та єдині оборонці перед ко - човими азійськими ордами та фіномосковськими ордами цієї боротьби ніколи не здамо, поки ще існуватиме останній українець. Виключене, щоб нас могла спокусити Москва офертою спільної домінації в світі; вона це розуміє. Тому немає більшої ненависти в світі, як московська ненависть до України.

Ми звертаємось із нашими думками одверто до цивілізованого світу, бо знаємо, що цей світ з причин фалшування фактів та історії з білою і червоною Москвою, дуже мало поінформований про фактичний стан на Сході, ще менше про проблему України,

яку вважає просто Росією. В першу чергу звертаємося із своїми думками до англійців, вважаючи, що, опинившись у сусідстві з Москвою, вони повинні чути і нашу думку про проблеми, які повисли над світом, і то так, як їх помічаємо ми, маючи найдовше історичне сусідство Москви. Нічого немає цінішого за свободу, а найкраще вміє її цінити той, хто її втратив і обороняє.

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ, ПРО ЯКІ МУСИТЬ ЗНАТИ ЦИВІЛІЗОВАНА ЛЮДИНА .

1. Немає вищої і кращої за християнську західню цивілізації. Вона єдина є запорукою існування шляхетної людини.
2. Найбільшим ворогом цієї цивілізації є історична і червона Москва.
3. Москва хоче на якийсь час миру, щоб приготувати себе належно до остаточного бою за панування над світом.
4. Дати Москві час на модерне озброєння і політичну та ідеологічну пенетрацію континентів - це значить дати їй перемогу без бою або приготувати їй перемогу в майбутній атомовій війні.
5. Ця війна скінчилася б знищенням християнської цивілізації і фізичним знищенням народів, які є носіями цієї цивілізації.
6. Війна має відбутися скорше, ніж Москва виробкує власну атомову бомбу. Інакше фактичним переможцем на руїнах світу лишився б Евразійський блок під гегемонією Москви, і перемогти його не може ніяка зброя.
7. В першу чергу трагічна доля спіткала б англійський материк і англійський союз народів, які опинилися би в найближчому сусідстві Москви.
8. Із зниженням англійського народу скінчилася б роля білої людини у світі і її ідеалістична та гуманна культура. Світ опинився б у стані первісних відносин московського варварства і дикунства.
9. Англія мусить негайно діяти активно і решта цивілізованого світу мусить їй прийти з поміччю у власному інтересі. Небезпека мусить бути усунена своєчасним розчленуванням Москви на її складові частини.
10. Тільки через самостійну українську державу союз шляхетних народів зможе успішно мати контролю над Евразією, може бути привернена европейська і світова рівновага, а з тим і забезпечена співпраця всіх народів, ідеалом яких є мир і свобода.

II II II II II II

Р. Р.

ДЕМОКРАТІЯ І НАЦІОНАЛІЗМ

Безперечно, покоління, що на західньо-українських землях прийшло в суспільне життя в часи між двома світовими війнами, поставилося критично до демократії.

Явище це дуже цікаве, коли брати на увагу, що той процей скептичного наставлення до демократії проходив у народі, що своєю структурою є найчистіше демократичним. Соціяльно слабо диференційований, тобто не маючи ні станового, ні класового виразного розшарування, ані навіть помітної живої традиції упривілейовання бивших верств давнього минулого,- український нарід не міг по своїй природі не бути демократичним. З народньої гущі вийшли найбільші світочі української культури / згадати б Шевченка і Франка/, з неї вийшла вся українська інтелігенція, увесь духовий і політичний провід, який вже через живе пов'язання з народом стояв на базі демократії.

Своєю соціяльною структурою, походженням інтелігенції, процесом національного і політичного відродження найбільше подібний український нарід до чеського народу. У час першої світової війни так само, як у чехів проф. Масарик, стояв на чолі українського народу проф. Грушевський, глибоко переконаний демократ, чоловіколюбець, пацифіст, для якого ідеї гуманности, мирної співпраці народів, свобода, толеранція, політична рівноправність і соціяльна справедливість для всіх - все це було для нього непорушними догмами.

Ті самі ідеї визнавали беззастережно всі тодішні українські громадські і політичні діячі, а всі політичні партії, що майже без винятку були демократичними і соціялістичними, мали ті засади в своїх програмах. Цікаво, що ті кличі, що їх однаково визнавав і чеський і український народи, стали в останнього проблематичними кількадцять літ пізніше.

Чеський нарід, покликуючись на теоретично визнане тодішнім демократичним світом природне право кожного народу на самостійність, дочекався скорої реалізації своїх постулатів в більшій мірі, ніж того міг очікувати український нарід, що з такою ж вірою апелював до демократичної совісти того ж самого світу і не знайшов ніякого зрозуміння у нього і щодо визнання тих же засад самовизначення для України, зазнавши величезної невдачі. Чехи, що вірили в універсальність демократичних засад, знайшли підтвердження своєї віри, досягнувши признання своїх національних постулатів у демократичному світі, і Масарик став у них найбільш заслуженою і найславнішою постаттю новітніх часів. Українці, що так само вірили у прогрес світу в зв'язку з ідеалами демократії, гірко обманулися в своїй вірі, а Грушевський, символ тої віри, як політик зійшов з кону історії. В тому й полягає, коротко кажучи, основна причина скептичного наставлення молодого покоління до демократії, хоч вона має наставлення також і глибші основи, що їх невдачі визвольних змагань лише уналочнили.

Аналізуючи причини неуспіху визвольно-самостійницької політики старшого покоління, в першу чергу зважали на їхне ідеалістично-доктринерське ідейне обтяження, яке унеможливило їм в тяжкі часи агресії сусідів вхопитись за реальну політику. За головний і смертельний прогріх визнано брак реального

розуміння і організації збройних сил для охорони національ - ної свободи і інших демократичних ідеалів перед замахом ззовні. Тодішні українські фанатичні жреці демократичних принципів були водночас і політичними мрійниками, які вірили в загальний поступ людства, що в їх очах ставав реальністю в цілому світі, вірили в братерство народів, в міжнародню солідарність класс, в пацифізм, в гуманізм. Та утопійна віра приспала здоровий інстинкт тодішніх провідних кіл, які стихійний потяг вояцьких мас до створення національної армії, щоб захистити волю ,- демобілізували організаційно і морально , обґрунтовуючи той крок твердженням, що мілітаризм є регресом і не відповідає ідеям світової демократії. Це утопійне розуміння справи призвело до того, що тоді, коли треба було захищати природні національні права і основи демократії на українських теренах, забракло потрібної збройної сили, яка могла б успішно протиставитися військовому походові сусідів . Отже політична наївність /продиктована, щоправда, шляхетними інтенціями/ демократичних провідників українського народу підчас перших визвольних змагань наставила критично молоде покоління не лише до невдачників, але й до ідеології, під прапором якої вони діяли і яка звела українські спроможності у неповторно сприятливих обставинах на манівці. Демократію, як універсальну засаду співжиття народів, як ліки на всі труднощі міжнародніх конфліктів, як дійову ідею прогресу людства, відкинуто з переконанням і цілковито.

Сталося так ще й тому, зрештою, що сусідні народи, армії яких задушили молоду українську державу, самі визнавали на словах у той час засади демократичної справедливости і самовизначення народів, поки мова йшла про їхні інтереси. Загарбання на землі сусідніх народів аргументували вже історичними, господарськими правами, а то й просто ставили перед доконаними фактами, захоплюючи чужі території. І то факт , що потоптання національних і політичних прав українського народу, ніби наперекір демократичній доктрині, вчинили саме демократичні /на словах/ уряди імперіялістичних сусідів. Та суперечність між проголошуваними засадами і ділами яскраво унаочнювала забріханість демократичної системи, що мала силу хіба що лише у внутрішньому житті народів, які мали досить сили, щоб обстояти свою автономію перед агресією ззовні, а в міжнародніх відносинах вона була дуже релятивним регулятором, полишаючи вирішування взаємин майже виключно більше чи менше масованій силі.

Саме таке, а не інакше розуміння міжнародньої політики викликала також і поведінка демократичних великодержав щодо порушень засад демократії на теренах , які не входили в сферу їхніх зацікавлень. Багатьом народам, в тому числі і українському, які в наслідок трагічних історичних подій, найчастіше через насильство чужих імперіялізмів втратили в минулому можливість користати з суверенних прав, не визнано того права навіть підчас великої маніфестації демократичних кличів при упорядкуванні політичних відносин по першій світовій війні. Справді, на основі демократичної засади про самовизначення народів створено цілий ряд національних держав і влучено їх в сім'ю вільних народів, зорганізованих в Лігу Націй. Одначе засади ті реалізовано лише так далеко, як далеко сягали

тодішні політичні інтереси головних упорядчиків Европи. Вони були глухі на всі топтання людських і Божих прав, коли це не зачіпало сфери їх інтересів і не загрожувала в той час їхній безпеці.

І пізніше представники демократичного світу, виступаючи за інтереси своїх націй на світовій арені, так часто не додержували священних засад і духу демократії, що сам напрошувався висновок, що універсальність визнавання тої ідеї є лише пишною фразою, яка маскує справжні мотори діяння. Добре ілюструє це і той факт, що коли Бек, міністер закордонних справ "також демократичної" Польщі, виповів на зборах Ліги Націй клявзулі міжнародніх зобов'язань Польщі щодо т.зв. національних меншин, яким польська держава зобов'язалась в дусі демократії забезпечити національні і політичні права як частинам народів, що опинилися в її межах,- демократичний світ прийняв це очевидне топтання його ідеології, це порушення засади, завдяки якій постала і сама Польща в 1918 р., це касування демократичних принципів, до яких Польщу зобов'язано, - суцільною мовчанкою. Британський представник вніс лише формальний протест і то не проти меритум справи, не проти ламання демократичною державою демократичних засад, на яких Ліга Націй була побудована, а лише проти способу, яким польський уряд це зробив. Британський протест закидав польській владі недодержання формальних правил, чинних при міжнародніх двосторонніх умовах, і вказував неприпустимість одностороннього зривання міжнародніх зобов'язань. Тим формальним актом у західній галузці українського народу була відібрана остання можливість апелювати до міжнародньої демократичної думки проти насильства польської влади над природними правами українського народу, формально забезпеченими українцям міжнародніми договорами.

Ось такі факти в краю підривали попереднім поколінням вироблену віру в загальний поступ людства через поширення і поглиблення демократії і унаочнювали обмеженість дійсности народоправства до меж, які визначала сила поодиноких народів, спроможних відстояти своє природне право до самостійности. Світова демократія не виявляла спроможности реалізувати і втримати свої засади в універсальній скалі, щоб свобода і справедливість були однаково надбанням всіх народів і людей.

Крім розходження демократичної фразеології з дійсністю в міжнародніх відносинах /а це компромітувало демократію як універсальну ідею/, помічена неспроможність демократичних систем, доведених до крайніх меж лібералізму в деяких краях, впорядковувати внутрішні труднощі, а це ставило під сумнів життєздатність демократії, як форми народоправства. Нестабільність внутрішніх відносин в повоєнній Франції, Німеччині, Італії, де від частих змін урядів весь час загрожувала небезпека громадянської війни, яка навістила нарешті Еспанію, скріпила недовіря до демократії, як панацеї на труднощі повоєнного світу.

Найяскравіше унаочнювали непридатність демократичних приймів постуляти української визвольної політики, що їх диктували умови уярмлення. В польській і румунській державі / менше в Чехо-Словацькій/, які були щодо форми правними державами, зорганізованими на західньоєвропейський демокра-

тичний лад, обстоювання національно-політичних прав засобами, які цей лад формально давав до диспозиції громадянам і їх організаціям, не доводило ні до ніяких наслідків. Чужа влада довільно нормувала законами і адміністративними заходами можливість культурного і політичного життя українського народу, звужуючи чимраз більше всякі прояви самостійного, зорганізованого існування з тенденцією зліквідувати цілком всі національні інституції і всі форми збірного вияву. Навіть чимраз куцілі права, що їх формально лишали закони придушуваному громадському, культурному і політичному житті, не шанували державні чинники, систематично незаконно ігноруючи на некористь збірного і індивідуального українського життя. Всі правні засоби, з яких теоретично можна було користати, боронячись проти надужить адміністрації чи проти екстремістичного законодавства, зовсім не могли впливати на відносини, які рік - у - рік погіршувалися. І якби не війна, дійшло б до знищення всякого легального національного життя легальними способами демократичних держав - таки на очах демократичного світу.

Ані п'ятихвостними виборами до законодавчих палат /які були фальшовані/, ані протестами перед державними чи міжнародніми інституціями / на які ті не реагували/, ні посиланням на статистичні дані /які фальшовано/, ні апелюванням до історії /яку перекручувано/, ані зверненнями до людських бажань і демократичних прав /які цинічно топтано/ - не вдавалось дійти ні до яких позитивних наслідків у словесно-паперовій боротьбі за національні права за чужого законодавства. Практика такої демократичної системи виключала всяку можливість не лише розвивати національне життя, - теоретично забезпечене міжнародніми зобов'язаннями /яких ніхто не ігнікував/, урочистими деклараціями /які ні до чого не зобов'язували/ чи навіть автономічними рамовими законами /яких ніколи не запроваджувано в життя/, а навіть утримати той мінімум, що перед війною ще був. Всяка політика в межах законів, що їх установлювали вороги, готові ліквідувати українську справу, хоч і маніфестуючи себе демократами, - була здавна приречена на невдачу, хоча і українські партнери були також і лише демократами.

Тож демократія виявилась в очах повоєнного покоління не лише розкрита як мрійницько-ідеалістичний міт старшого покоління, не лише скомпромітована непослідовністю і, як політична система, нездібністю в багатьох державах успішно організувати внутрішнє життя народів, але також насамперед виявилась цілковито непридатна як платформа боротьби за політичні і всякі інші права українського народу. В тому всьому демократія не могла бути бойовим прапором, рушійним чинником, будучи як ідея абстрактною, як практика формою, за якою крився інший зміст. За заслоною світової демократії діяли бо інші чинники, які вирішували все.

Передусім з найочевиднішого життьового досвіду ставало безліч разів ясно і зрозуміло, що поодинокі народи в світовій політиці керуються лише власним національним інтересом. Національний егоізм - це найвищий і справді єдиний закон діяння всіх держав. Він диктує через всю ідеологічну фразеологію політичну лінію і визначає засоби. Доцільність і актуальність різних прийомів для забезпечення національно-державного інтересу - це єдині критерії їхньої оцінки. Отже

всякі внутрішньо-устроєві або ідеологічні суперечності поодиноких держав є лише можливі додаткові чинники політичних кроків у міжнародніх взаєминах. Насправді, лише актуальна небезпека чи імовірна користь вирішують ті чи інші дії у міжнародніх відносинах, справу війни і миру, союзів і протисоюзів, співпрацю і блъоки.

В тій безнастанній грі також вирішальною є сила, що її кожна з держав має вже або може мати. Далі можуть бути комбінації союзів, взаємних гарантій, концесій з наміром створити або включитися в таку міжнародню систему, яка давала б якнайбільшу певність. Назовні висуваються кличі, які б при певному погодженні із внутрішніми відносинами найкраще організували міжнародню бажану гарантію і світові впливи поодиноких держав при умові, що всі знають обмежену їхню чинність.

Наприклад: панславізм, православіе, пангерманізм, нордійська раса, солідарність пролетаріяту, світова торгівля, співпрацл вільних народів і т.ін. Бо всі вони, хоч які б дуже гуманні, ідеалістичні і шляхетні не були, напевно призначені лише для власного народу, в межах власної держави, під охороною власної мілітарної сили. Зрештою зрозуміло, що найпершим завданням кожної держави є втримати свою суверенність, свій лад і традиційні інституції, забезпечити розвиток своєї нації, піднести її добробут. Всі інші справи, що виходять поза ті межі, стають цікавими для практичної політики лише тоді, коли якось зачіпають життьові інтереси даної нації і в такому разі вживаються щиро чи нещиро великі кличі, які можуть уменшити реалізацію власних політичних цілей.

Це відомі речі, одначе молоде покоління зробило з того прямі висновки. В основу світогляду покладено не теорему, не абстактні кличі, не мрії про гармонію в світі, не теорії і доктрини, а реальні інтереси української нації. Добро цілого народу стало аксіомою. Все добре, що реалізує і забезпечує ту правду, і все лихе, що не гарантує її. Проблема державности ставала першорядною практичною справою: або здобудем українську державу, або згинем у боротьбі за неї. Для народу і його членів немає іншої можливости.

Ті принципові засади надали цього напряму цілій побудові світогляду молодого українця. Вони пересунули точку тяжіння з абстракції і утопії минулого покоління на живу і близьку проблему буття українського народу. Не вимріяна демократія стала вихідною точкою думання і діяння, а реальна нація. Так націоналізм став основою світогляду не як така чи інша політична доктрина, а як визнаний загальносвітовий, а заразом і український соціологічний факт.

Вихідним пунктом цього світогляду є твердження, що нації, зорганізовані в держави, є підметом історії. Увесь процес формування тих націй в історії - від часу їхньої появи на історичній арені, через боротьбу за своє існування, через взаємне завойовуваныя і взаємну асиміляцію, через культурно-звичаєві і загальносвітові переміни - увесь той процес заповнює сторінки історії. І коли б вилучити той справжній суб'єкт подій, тоді всі полководці, володарі, реформатори і законодавці, всі битви, що створювали епохи, всі винаходи і відкриття, всі релігії, системи, устрої, всі суспільні, господарські і політичні переміни зависли б у повітрі, стали б незрозумілі й непотрібні. Всі перелічені процеси, будучи по суті ростом націй, розвитком їх могутности і своєрідного стилю

є виявами того, що тепер називають націоналізмом. У свою чергу, поняття нація, під яким розуміємо спільноту,що має оформлену внутрішню структуру /культуру, традицію, інституції і т.ін./ і волю втриматися як зорганізована в державу цілість назовні, є новітній твір.

Хоч слого нація виринуло щойно в XVIII ст. у Франції як означення вищого ступеню зрілости народу, здатного до участи у владі поряд єдиного до того часу носія суверенности, себто короля. Цей термін нація став уживатись щойно від часів французькоі революції, де зродився разом з демократією як символ повного суверенітету народу. Дефініція ж понять н а ц і ї і н а ц і о н а л і з м у є явищем ще новішим, проте соціологічний факт існування реальних відповідників понять нації і націоналізму за давніх часів, навіть дуже давніх, видається незаперечним.Відомо, що багато соціологічних явищ визначено на багато пізніше, ніж вони поста..и. Отже, хоч держави і право взагалі та поодинокі його інституції існували в своєрідній формі за найдавніших часів, предметом наукового досліду стали вони значно пізніше, коли ті феномени набули вже дещо інших форм, лишаючись по своій суті тими самими. Так само як в ділянці економіі чи теоріі права модерні наукові означення відносяться до явищ, що існували дуже давно, так само, з тою самою слушністю, можна новітні поняття нації і націоналізму віднести до прастарих часів, коли лише ознаки таких соціологічних процесів знаходимо.

Щоправда проблему націоналізму старовинних часів затьмарюють абсолютистично реоретичні держави, які придумували суто народні вияви, проте всі життьові прояви виростають з народнього грунту, що іх прояви визначає дух народу і доби. Нині говорять про єгипетську, асирійську, перську, фінікійську та інші історіі і культури як про типові, неповторно своєрідні явища росту і занепаду народів, що в безнастанному змагу і творчості кристалізувалися в рямцях тодішніх насильницьких державних організацій. Безперечно , що в тій давнині оформилася найстарша з живих націй - жидівська нація, що з малого племени свідомими заходами жреців і пророків так характеристично скристалізувалася, що перетривала довгі роки розсіяння по чужині і як незрівняний соціологічний феномен є живим свідоцтвом націоналізму далекої старовини.

Коли невиразні ще початки европейськоі цивілізації затирають своєю системою справжній стан національних відносин, то вже в новішій старовині Еллада зі своїм духом свободи і практично, і теоретично знає поняття народу як підмету і носія права. Завдяки такому своєму наставленню вона дає величезний вклад у скарбницю світовоі культури. І в старовинному Римі, що став переємником, пропагатором і організатором високоі культури на великих просторах, римський нарід був суб'єктом права, бо ж відомо, що навіть за цезаризму в силі була фікція передачі влади від народу імператорові. З другого боку, асиміляційно-універсалістичні тенденції Риму, що в межах пекс романа намагався з цілого тодішнього цивілізованого світу організувати універсальну імперію і широко надавав цілим містам римське громадянство, - значно нівелювали відмінності окремих, колись підбитих народів. Однак після занепаду римськоі могутности крізь латинський асиміляційний універсалізм пробилися паростки живоі народности галійців і іберійців, які як французи чи еспанці - все

таки зберегли ще настільки прастарі самобутні властивості , що стали окремими феноменами латинського світу.

Та поки до того остаточно дійшло, універсалізм церкви і цісарства відограли свою гальмуючу роль. Віра в те, що весь християнський світ є містичний організам, якого є головою Христос, переконання, що цей світ є суцільний орга - нізм,- закривало ще раз факт існування різних окремих народів.

А вже за новітніх часів, головно від часу французькоі революції і наполеонівських війн, - укорінилося переконання,що нація,як історична формація, є основа всіх соціоло - гічних процесів взагалі, зокрема вона є єдиним, в повному розумінні того слова ,сувереном в державі. Хоч те переконання утвердилося в практиці і теорії, проте ще якийсь час монархістичні твори типу австрійського втримували дедалі і з більшим трудом фікцію існування понаднаціональноі влади монарха, що спирається на божу ласку і династичні привілеї . Перша світова війна змела ті відмираючі рештки середньовіч - чя, і нації сміливо вийшли на історичну арену.

У такому сенсі можна висвітлити і поняття націоналізму в українській історії за часів, коли лише можна говорити про формування українськоі нації. Грушевський як історик / не як політик/ є одним з найглибших українських націоналістів у широкому розумінні цього слова. Характеризуючи епоху Володи - мира Великого і Ярослава Мудрого, він приписує українському народові всі ті основні прикмети, що іх тепер модерна наука вважає за прикмети нації. За Грушевським, український нарід став єдиним за часів Володимира Великого, Ярослава Мудрого, маючи одну державу, маючи одну релігію, одну книжність,одну мову, одну культуру, себто взагалі одну духовість, яка на - віть в часи державного роз'єднання підтримується єдністю церковноі ієрархії та єдністю княжоі династії і не посла - блюється, а розливається з Київського осередку широкими хвилями по просторах сходу Европи аж до часів занепаду Києва . За рідні форми і зміст життя український нарід вів затяжну боротьбу під проводом своєі державноі влади, за них вів пізніше культурну, політичну і нарешті мілітарну боротьбу в добу Козаччини; наші історичні пам'ятки княжоі і козацькоі доби є доказом великоі національноі свідомости і свідомого змагання за втримання національноі незалежности.А вже в цілій широчині можна визнати Шевченка за ідеолога новітнього українського націоналізму, який у своіх поемах обгрунтував тези українського націоналізму і жертвою свойого життя іх освятив. Український політичний рух без Шевченка просто немислимий. Здійснення заповітів і дороговказів Шевченка є основою діяльности всіх сил, що стоять на нціональному і державницькому грунті, отже в своій ідейній суті є націоналі - стичні.

Від часів Шевченка український націоналізм набирає новітніх прикмет,/ сучасники ще не розуміли Шевченка/ відмінних від націоналізму нашоі старовини. Останній характеризує стихійність, яка породжує явища, процеси, яка мобілізує,організує і веде українське населення під невидимим, але відчуваним прапором теоретично ще не схормульованої українськоі ідеі. За законами збірноі психології, за природними правами

людської вдачі ця ідея творила один стиль життя, надавала цілим поколінням безперервности, творила історію і традицію. Ірраціональність національного почуття і стихійність національних виявів, що були в давнину взагалі, у нас також, майже в чистому вигляді, підсилюючись в ближчих до нас століттях чимраз частіше фрагментарним рефлексійним виявом, як це зустрічаємо в "Слові о полку Ігоревім", в проповідях Іларіона чи в "Історії Русів" - починає в нас від Шевченка находити повні, чимраз більш виразні відповідники думкою оформлених ідеях, що свідомо і доцільно організованими культурними, політичними і мілітарними акціями маніфестуються і пропагуються.

Ідеологічне обгрунтування відвічного стихійного явища націоналізму і охоплення широких кіл його впливом - ось що характеризує націоналізм як новітнє явище. Теоретичне поглиблення питання націоналізму в різних ділянках науки /у нас Старосольський: "Теорія нації"/ і практичне сприйняття його серед загалу як політичного фактору - це те, що надає тон цілій сучасній добі.

На цьому тлі набирає спеціяльної ваги українське підпілля. Як одна зі спроб свідомої організації національних сил для боротьби за національні ідеали, як виразник світогляду молодого покоління, крім загальних тверджень про те, що нація є підметом історії, а держава є організацією нації, що зберігає її і сприяє її розвиткові - воно /підпілля/ висунуло конкретні ключі, які вказували на практичні прийоми, якими можна досягти здійснення найважливішого завдання нашої політики: здобуття державности.

В осередок практики поставлено боротьбу, як єдиний чинник самостійної і самостійницької політики. Лише власним трудом і свідомими жертвами Україна може стати фактом це перед формально правним визнанням чужими силами того факту і державного суверенітету. Отже ставка на власні наявні і потенціяльні сили, включені у політичний фронт, який створює для нас сприятливу атмосферу в міжнародніх відносинах, висунуть своєю активною діяльністю українське питання на світовому арену, відкидаючи всяку пасивну орієнтацію на чужі рисі, які таку політику використовують лише для своїх цілей і своєї гри - це основа практичної лінії, що її намітило підпілля.

Пропаганда такого розуміння політики взагалі і українських потреб зокрема та виховання громадянства, зокрема молоді, в дусі цих ідей у практичній діяльності - це були практичні заходи, якими підпілля старалося створити грунт для активного включення цілого народу до боротьби. Ідеалом було поставити цілий нарід до тотальної на всіх можливих відтинках життя боротьби. Український нарід, будучи предметом винищувальної політики окупаційних режимів, зазнавав /а часто на користь і славу ворога/ таких великих жертв у людях, культурних надбаннях і майні, що свідомі, скеровані виключно на добро українського народу жертви могли бути лише малою частиною загальних жертв. Майбутнє слід оцінювати не з погляду фрагментів буднів, світової перспективи : вона для нас лише тоді усміхнеться, коли в неминучих зударах сил ми своєю активною участю забезпечимо собі право визнаних творців її. Психологічне приготування мас, виховання і вишкіл провідних

кадрів до того моменту було першорядною проблемою.

Ті засади політики ставлено часом догматично. Зате всі інші питання , зокрема щодо соціяльної програми, ставлено емпірично, отже можна було дискутувати про всі потреби народу, добираючи найвідповідніших засобів, щоб їх /потреби/ задовольнити.

Отже, крім загальної тенденції забезпечити всіх громадянам рівні права і рівні можливості та крім генеральної тези про соціяльну справедливість і рівність, гартувався добір практичних заходів шляхом емпіричних.

Як бачимо, з'ясовані ідеологічні, політичні і соціяльні заходи українського підпілля є дуже загального характеру і допускають гуртування різних сил і особистостей, які,прийнявши їх, зберігають ще велике зрізничкування.

Ключем було - понадпартійний рух. Завдання цього руху було і лишилося бути мотором боротьби за державність і збирати всі можливі сили в свої ряди, що готові будуть іти тим шляхом до одної для українців мети.

Момент боротьби був і лишився досі головним принципом, що виділяє українське підпілля з-поміж інших українських національних партій, які будучи, як уже з'ясовано, в своїй суті націоналістичними, застосовують, на жаль / може тому, що їх очолюють люди старшого покоління/ лише декларативні методи політичної акції, не організуючи нації загалу в межах тої тактики. Вичікування, пристосовування, комбінації і, в найкращому разі, посилання державних меморіялів в обережному і скромному тоні, а останнім часом посилання на свою демократичну непорочність - це основні риси цих партій. Та непрохідної прірви між ними і активістами немає, і коли лише представники минулої епохи, яку теперішні наші непорочні демократи репрезентують, захочуть підтримати визвольну політику, співпраця може наладнатися негайно ж.

Таким чином, український націоналізм, що поза політичними партіями існує як стихійний рух і потенціяльна сила, є прастарим українським явищем, як і всі націоналізми в світі. Він зовсім не є протиставленням до демократії, разом з якою зродився у французькій революції. Націоналізм і демократія - це два рівнобіжні поняття, з яких перше підкреслює історичну і соціологічну підметність нації, друге є ідеєю організації волі того підмету. Місце зустрічі обох понять є для обох суттєве: свобода і добро народу. Та мета має ті дві ідеї, коли говорити про їхні тенденції. Модерного розвитку подій від французької революції не можна собі уявити без народоправства, яким буде вирішуватися доля нації.

В наші часи, коли говрити конкретно, німецька пропаганда зробила певне змішання понять, яке /змішання/ затемнило і той принцип. Створилося хибне переконання, що з одної сторони є націоналістичні держави, за зразок яких мали бути Німеччина і Італія, з другої - демократичний світ. Тим часом суть внутрішнього противенства між ними не була в демократії і націоналізмі, а в демократії і диктатурі. Бо по суті Англія, Франція, Америка та інші члени аліянсу були не менш націоналістичними державами, ніж члени осі і їх попутчики . Вони мали лише інший внутрішній устрій, трохи іншу фразеологію, якою з великою спритністю виправдували загально-люд-

ськими інтересами свої націоналістичні дії. Коли німці, італійці і естонці говорили нетактовно про нові простори для свого народу, їхні головні противники, які або посідали, або контролювали ті простори, спритно проголошували засаду недоторканости кожної держави, засудження воєнних акцій , ідею справедливого миру. То ж до війни діймло не через у - строєві чи ідеологічні суперечності, а в наслідок гострого зудару інтересів держав обох блюків. Звичайно з обох сторін ідейні розходження були висунені як найвище виправдання війни для внутрішньої і зовнішньої пропаганди з тою різни - цею, що німецька пропаганда в основі своїй була звужена до нордійської раси.

В теперішньому повоєнному часі ми є свідками гри тих самих елементів політики, на які вказано вище. По закінченні жахливої війни, яку ведено для встановлення універсального справедливого миру, замість миру, маємо новий зудар ін - тересів. Ми обсервуємо нагромадження сил для забезпечення тих інтересів, а на словах чуємо про різне - західне і східне - розуміння демократії, читаємо про реакцію і тоталізм, а всі ті суперечності і суперечки стараються заглушити де - кларація про спільне зусилля встановити мир. Та за тою за - слоною виразно проглядають конфлікти різних націоналізмів , які серед повені слів і подій хочуть зреалізувати прастару і вічно молоду засаду : Salus rei publicae suprema lex

- " - " - " - " - " -

ПРО ЩО СВІДЧИТЬ ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ СССР НА 1945-46 р.

Державний бюджет - це господарсько-фінансовий план уряду на найближчий час. З бюджетових цифр довідуємося, що і в яких маштабах плянує уряд робити, бачимо картину державного господарства у всіх його найважливіших ділянках. У складанні державного бюджету зацікавлений цілий нарід, усі суспільні класи, державні і кооперативні підприємства та організації. Закон про державний бюджет завжди ухвалює верховне народне представництво - парлямент - Верховна Рада. І це право в кожній демократичній державі забезпечене конституцією, як одне з найважливіших прав.

Нарід знає, коли бюджетні витрати направляються на розбудову промисловости країни у більших, ніж досі, сумах, то туди скерована буде також більша, ніж досі енергія, зацікавлення цілого народу: будуть побудовані нові заводи і фабрики, населення отримає більше промислових виробів, підвищеться заробітна платня робітників і т.ін. Коли ж збільшуються, наприклад, витрати на освіту, то нарід знає, що збільшиться майно шкіл, зросте кількість учнів, студентів, нарід матиме більшу кількість освічених і навчених людей.

Ідуть бюджетні витрати на фінансування народніх цілей і нарід у тому певний, що своїми вкладами подомагатиме державі, щоб тільки визначені цілі зреалізувати, бо в тому він безпосередньо заінтересований.

Так є тільки в тих країнах, д е н а р і д ж и в е в і л ь н о у с в о ї х н а ц і о н а л ь н и х д е р ж а в а х, де державна влада в руках цілого народу, а не одної пануючої кляси чи диктаторської партії. У таких державах нарід вільно, через свої організації, пресу, народніх представників-депутатів може впливати і вирішувати всі найважливіші державні справи, в тому числі і державний бюджет. Тільки в таких державах закон про бюджет є справді народнім пляном фінансового господарства держави.

У державах тоталітарних, де керує державою лише одна диктаторська партія, як це було у свій час в Італії - фашистська партія, у Німеччині - гітлерівська партія і як це досі є в СССР, де вся державна влада знаходиться в руках диктаторської сталінсько-большевицької партії /ВКП/б//- участь народу при вирішуванні державного бюджету як і інших державних справ/зовсім виключена.

Бо що являє собою в СССР т.зв. Верховна Рада? Це звичайнісінький свого роду театр. Акторами є представники уряду - партії, а публікою - т.зв. "народні депутати". Роля цих "народніх" депутатів бурхливо оплескувати кожну появу на естраді своїх господарів т.зв. "вождів народу", схвалювати всі їхні пропозиції-пляни і навіть без найменших зауважень одноголосно схвалювати запроектовані закони. В такому "парлямент і" не почуєте ви голосу народу, ніхто там не насмілиться захищати народні інтереси. Там повновладно "партія веде", вона пропонує, наказує і безоглядним терором примушує нарід слухатись і виконувати. Тому то там:

" Од молдованина до фіна
На всіх язиках все мовчить".
/ Т. Шевченко/.

Для чого ж потрібні цим диктаторам і їх партійно-клясовим урядам ці опереткові "народні" верховні ради? А потрібні вони їм, навіть дуже потрібні! Політичні цілі, що їх реалізує такий уряд, є завжди реакційні і протинародні. У внутрішніх відносинах панує жахлива економічна експлуатація трудящих мас, позбавлених найелементарніших прав громадсько-політичної волі і поліційним терором до підбитих народів, поневоленням і перетворенням іхніх країн у середньовічні колонії, де панують грабежі та насильство. У міжнародніх відносинах - це постійні війни, грабіж, загарбання під свою "опіку" все нових територій і наррдів, підступна, облудна дипльоматична гра, комбінації і т.ін. Щоб таку розбишацьку політику здійснювати, потрібно такому "урядові" обов'язково мати свою Верховну Раду, за яку можна було б вигідно сховатися і переконувати трудящі маси всього світу, що "нарід так хоче", що уряд і партія здійснюють тільки "бажання народу" і т.ін. Верховна Рада в СССР - очевидний глум над трудящими масами, це звичайнісінька овеча шкура, із-за якої визирає ненажерлива імперіялістична морда большевицько-сталінських вельмож.

За цю "народню" ширму ховається експлуататорська панююча кляса також і при ухваленні закону про державний бюджет. Як у всіх імперіялістичних, тоталітарно-партійних державах, так і в СССР,- державний бюджет складає у своіх кабінетах "уряд", а за "народніми" депутатами залишається лиш формальне право одноголосного "схвалення". /Щоб знову таки перед трудящими і перед народами всього світу продемонструвати, що "нарід так хоче"/.

Для повного вияснення, що являє собою державний бюджет таких держав, треба докладно розглянути такі питання: куди направлені витрати бюджету і хто іх платить. Це основні питання при розгляді кожного бюджету взагалі. Аналізуючи бюджети імперіялістичних країн - Німеччини, СССР чи іншої того типу держави - бачимо, що в и т р а т и б ю д ж е т у в о с н о в н о м у / 75 - 85 % / с п р я м о в а н і н а ф і н а н с у в а н н я а р м і і, в і й с ь к о в о і ф л ь о т и т а в і й с ь к о в о і п р о м и с л о в о с т и. Решта бюджету витрачається на утримання правління /адміністрації/ і поліції /нквд і нкгб/, на тюрми, концтабори і ін. та на вигідне соціяльне забезпечення пашівної верхівки, "героів", орденоносців і інших упривілейованих та заслужених партійних і державних знатних персон. Тільки дуже незначна частина витрачається на фінансування справжніх народніх потреб.

Витрати державного бюджету на військові цілі у таких високих процентах - це зовсім нормальне і закономірне явище для кожної імперіялістичної держави. Війна для них - це основний промисел і заняття. Всі такі держави,-як от хоч би СССР - існують і розвиваються головним чином за рахунок поневолення і грабежу поневолених народів та економічної експлуатації трудящих мас. А тому що всякий нарід, всяка людина ніколи ще добровільно в рабство не пішла і не піде, то навіть в часі "миру" потрібні величезні армії, поліції і різні інші інституції поневолення і насильства. Така політика для панівної верстви дуже вигідна, бо дозволяє нажити ій величезних багатств за дуже короткий час. Чи ж не так було в часи панування німців

на Україні в 1941 - 43 рр? Чи ж не так помісінько є з панівною верхівкою большевицьких вельмож у Румунії, Болгарії, Угорщині, Польщі, Австрії і Німеччині? Може менше сьогодні золота в "наших" генералів і маршалів, ніж вчора це його мали німецькі генерали і фельдмаршали? Різниці жодної. Вчора наживалися на людському горі одні володарі, сьогодні це саме роблять інші. Зовсім байдуже трудящим чи нетля, яку готує окупант шовкова чи з клоччя; чи кат на прізвище Гітлер чи Сталін. У війні зацікавлена лише панівна верхівка і тому вона так щедро фінансує війни.

А тепер розглянемо друге питання. Звідки уряд бере гроші на фінансування цих згубних для народу втрат. Одне є лише джерело всіх прибутків - праця трудящих мас. За рахунок трудящих мас живуть розкішно панівні верхівки різних рас і націй; ведуть війни, грабують, поневолюють і все сильніше заганяють у рабство трудящі маси. Трудящі повністю сплачують усі витрати бюджету чи то безпосередньо, як податки, позики, лотереї, різні фонди/ держсоцстрах, "добровільні" внески і т.ін., чи то посередньо, купуючи у держави усі промислові товари і речі широкого вжитку /сірники, сіль, цукор, тютюн, гас і т.ін./ які вже заздалегідь державою оподатковані. Крім того всі надходження в бюджет від державних підприємств і кооперативних організацій знову ж таки реалізуються за рахунок тих же трудящих мас /зменшення зарплати, підвищення норм, збільшення робітничого дня, соцзмагання, нові "раціоналізаторські" методи праці і т.ін./.

Як бачимо усі ці величезні суми спадають важким тягарем на плечі мільйонів трудящих мас. Навіть, коли певну частину цих витрат розділено серед керівної касти, то знову ж таки вона іншим способом стягне її з робітника чи колгоспника.

Розглядаючи бюджет СССР, треба ще про одно не забути, а саме - про маскування. Бюджетні статті уряд дуже справно маскує. Він не хоче, щоб нарід знав дійсний стан фінансового господарства держави, не хоче, щоб трудящі знали куди і на що витрачаються іхні гроші. Сказати правду - означало б розкрити забріханість уряду і його злочинні протинародні наміри, виявити його хижацьку імперіялістичну натуру. Розглядаючи закон про державний бюджет СССР, пам'ятаймо що цілому і в окремих статтях - це чергова урядова брехня, далека від правди. Та,- як говорить народня мудрість,- " в кожній брезні є трохи правди". Саме тому і розглядаємо цю бюджетну брехню, щоб виявити бодай крихітку правди про державний бюджет СССР на 1946 р.

II.

Як і щороку, у квітні цього року, під акомпанімент бурхливих оплесків на честь самого "главного" "найгеніяльнішого", заслухала Верховна Рада доповідь "народнього" комісара фінансів СССР, пана А.Г. Зверева, про виконання державного бюджету за 1943 і 1944 рр. і проект державного бюджету на 1945 р., поданий Радою "Народніх" Комісарів СССР до затвердження.

Проект, за всіма парляментськими звичаями розглянули бюджетні комісії Ради Союзу і Ради національностей і визнали за можливе прибутки бюджету /тобто податки/ збільшити це на 2 міліярди і 643 мільйони карб.

Над проєктом відбулись "дебати". Депутати у своїх палких промовах у тисячний раз на всі лади прославили "великого і геніяльного", подлкували йому, що влаштував для них / не для народу/ таке радісне, щасливе і вигідне життя, що "народові сонце засвітив і т.інш.

По таких "дебатах" відбулося голосування над проєктом бюджету,- і всі одноголосно ухвалили - дня 27 квітня 1945 р. - закон про державний бюджет СССР на 1945 р., а саме: по прибутках і видатках на 307 мільярдів, 714 мільйонів і 754 ти - сячі крб.

"Народні" депутати своє діло "з честю" виконали і до чергової сесії нікому більше не потрібні. А тепер діло за мен - шими ланцюговими собаками імперіялістичного уряду й больше - вицької партії, усіма засобами витиснути з трудящих мас ці грубі сотні мільярдів і мільйонів. І то не просто "витисну - ти", але так провести діло, щоб трудящі "добровільно" віддали державі все до останньої копійки.

Дещо докладніше розглянемо доповідь п. Зверева і проєкт державного бюджету, поданий Радою "Народніх" Комісарів СССР та запропоновані бюджетною комісією поправки.

В и к о н а н н я д е р ж б ю д ж е т у за 1943 і 1944 рр..

"Державний бюджет за 1943 р., доповідає п. Зверев, виконаний по прибутках і видатках у сумі 210 000 мільярдів крб."

X-та Сесія Верховної Ради СССР затвердила державний бюджет на 1944 р. по прибутках і видатках в сумі 249,6 мільярдів. З а попередніми даними прибутки становили 268,00 мільярдів крб., або 105,4 % . Як бачимо, виконання державного бюджету і порівнанні з 1943 роком збільшилося у 1944 р. по прибутках на 58,00 мільярдів крб., або на 27,7 %.

Звідкіля ж уряд дістав ці додаткові прибутки у 1944 р., за рахунок чого державна скарбниця збільшилася на цих нових 58,000 мільярдів крб. у 1944 р.?

Пан Зверев відповідає: "... прибутки зросли за рахунок відрахувань від державних підприємств і організацій" І далі: ..."важливим джерелом фінансування зросших державних витрат є надходження від населення". Говорячи про надходження від населення п. Зверев виясняє: "Ці цифри говорять про чудовий патріотизм советського народу". А для ще кращого вилсненння : "... советські люди відмовили собі багато в дечому необхід - ному, пішли свідомо на серйозні матеріяльні недостатки, щоб більше дати фронтові".

Відповіді виразні і зрозумілі. Додаткові мільярди пограбував уряд у мас заводських робітників, селян і колгоспників. Грабіж цей здійснювали різними засобами: відверто накладали на робітників і селян різноманітні - все нові й нові "добро- вільні" податки, позики і закрито, підвищуючи продуктивність праці і знижуючи собівартість промислової продукції за рахунок збільшення робітничого дня до 12-ти і 16-ти годин на добу, поставивши робітників і колгоспників на голодний пайок і таку ж зарплату, примусивши до праці підлітків і стариків , перетворивши заводи, фабрики й рудники на табори невільничої праці засуджених, репресованих і взагалі населення "визволе- них" від німецьких загарбників територій.

Річ ясна, що найбільшої експлуатації зазнали робітники на військових заводах. Тому то зниження собівартости продукції

і підвищення продуктивности праці у військовій промисловості особливо виразне. Як доповідає п.Зверев, "собівартість промислової продукції в 1944 р. знижена, за попередніми даними, на 8 %; при чому найбільше зниження досягнуло у військовій промисловості і машинобудуванні". Так в авіяційній промисловості собівартість знижена на 7,3 % в порівнянні з 1943 р., в танковій - на 8,12 %, в електропромисловості - на 9,9 % . В той же час підвищення продуктивности праці зросло так:"продуктивність праці в танковій промисловості зросла в порівнянні з 1943 р. на 23,7 %, в авіяційній промисловості - на 11,8 %, в харчовій промисловості на 16,6 % ".

При такій очевидній експлуатації працюючі Сов. Союзу мусіли дійсно відмовити собі багато в чому необхідному, але "керівна" каста большевицько-сталінських вельмож не відмовляла собі ні в чому. У нього навіть в найчорніші дні голодівки усього було вдосталь. Бо він, як і всякий паразит, то тільки і робить, що на народньому горі і нужді наживається.

Вірно писав колись Маркс: "Нагромадження добра на однім полюсі є одночасно нагромадженням нужди, непосильної праці, рабства, вдичавіння і моральної деградації - на протилежнім полюсі".

А тепер пригляньмося, куди направляються ці потом і кров'ю просякнуті народні гроші. Пан Зверев виясняє: "як і в попередні воєнні роки, кошти державного бюджету спрямовувались головним чином на покриття воєнних витрат. Верховна Рада СССР затвердила на 1944 р. витрати наркомів оборони і військово-морської фльоти в сумі 128,4 мільярдів крб., а фактично витрачено 137,9 мільярдів крб.

Підбиваючи попередні підсумки фінансування Червоної Армії, ми повинні відзначити значну допомогу в 1944 р., так само, як і в 1945 р., наших союзників озброєнням, матеріялами й харчами для червоної армії.

За три і пів року війни, тобто по 1944 рік включно, витрати бюджету на фінансування наркоматів оборони і військово-морської фльоти перевищили 120 мільярдів крб. В 1944 р. воєнні витрати зросли у порівнянні 1943 р. майже на 13 мільярдів крб." [3]

Ось куди в основному направили партійно-совєтські "вожді" витрати державного бюджету у 1943 і 1944 рр.

Решта сум бюджету витрачалася на управління, нквд,нкгб та на власне забезпечення.

Державний бюджет СССР на 1945 р.

Державний бюджет на 1945 р., виданий Радою "Народніх " Комісарів СССР на Затвердження Верховної Ради, визначений в сумі 305,3 мільярдів крб.

Ці сотні мільярдів плянує уряд зібрати:

... з державних і кооперативних підприємств та організацій.

Як подає п. Зверев, "прибутки і видатки державного бюджету СССР на 1945 р. визначені в 305,3 мільярда крб. В порівнянні з 1944 р. прибутки зростають на 35,3 мільярда крб., або на 13,0 %, а видатки на 42,3 мільярда крб, або на 16,1 %.

Ці сотні запляновaних мільярдів уряд має зібрати, як подає під бюджетової комісії депутат Хохлов, так:

Надходження від державних і кооперативних	сума в млрд. крб.	% заг суми
підприємств і організацій	222,4	72,8
платежі населення	49,5	16,2
позики та інші добровільні внески населення	33,5	11,0

Надходження від державних і кооперативних підприємств і організацій становлять 72,8 % усіх надходжень бюджету. Надходження ці говорять нам про жахливу експлуатацію трудящих у всьому СССР. Бо чим є державні і кооперативні підприємства та організації при соціялістичній системі господарства і соціялістичній власності та знаряддя і засоби виробництва? Та ж у СССР усе економічне життя є удержавлене і жодна приватна власність більше не існує /не говоримо про тимчасовий стан у західніх областях України, Білорусії, і тільки що "визволених" теренах, де ще до якогось часу, поруч державної власности дозволяється мати дрібну приватну власність/. Усі ці надходження від державних чи кооперативних підприємств і організацій - це ж не що інше, як експлуатація трудящих на заводах і фабриках, на шахтах, у совхозах, колхозах і т.д.

Тому такою тяжкою і виснажувальною стала праця в усіх тих державних і кооперативних підприємствах, тому робітник і селянин, встаючи і лягаючи, проклинає усі ці "соціяльні блага". Бо вся його праця у цих підприємствах і організаціях ідe на виплату податків, на збільшення державної скарбниці. І що з того робітникам, що "заводи їх" багаті, коли багатством тим не вони користуються, коли за ці багатства робітники мусять непосильно працювати, одержуючи заробітну плату, якої не вистачає навіть на злиденне людське життя. Що з того селянам, що "колгоспи їх" заможними стали, коли вони обірвані, голодні працюють від зорі до зорі, не покладаючи рук, і за свою працю одержують на трудодні мізерну кількість зерна. І що врешті трудящим з того, що в усьому державному господарстві широко застосовуються машини, електрика, будуються нові промислові гіганти, виробляється продукції більше, ніж у бідьякій капіталістичній країні, коли трудящі є тільки найманими робітниками держави, її керівної верхівки. Трудящі своєю надлюдською працею дійсно створюють величезні багатства, але права користуватися цими багатствами вони не мають. Ці багатства загарбує в свої руки і ними повністю розпоряджається наскрізь паразитична каста новітніх сталінсько-більшевицьких вельмож.

Крім цієї нещадної експлуатації трудящих у всіх державних і кооперативних підприємствах, заплянував уряд решту сум бюджету стягнути з населення. Про надходження коштів від населення п. Зверев говорить:

"У прибутках державного бюджету на 1945 р., як і в попередні воєнні роки, значне місце займають надходження від населення з податків і позик. Надходження по державних податках на 1945 рік в сумі 45,8 мільярда крб., тобто збільшується в порівнянні з 1944 р. на 8,1 мільярдів крб. Великі кошти повинні надійти також від сільсько-господарського та від прибуткових податків".

В 1945 р. передбачується випуск 4-тої воєнної державної позики на суму 25 мільярдів крб."

Перечислені податки - це тільки "головніші", а ще є цілий ряд "дрібніших", які так само дошкульно відчувають на своїй шкірі трудящі маси. До цих "дрібних" податків треба зачислити : фонди, держсоцстрах, "добровільні" пожертви, і різні неподаткові прибутки, далі йде серія прерізних штрафів і т. ін. Треба припускати, що в 1946 р. сталінські вельможі з злодійською витонченістю грабитимуть населення, останню копійку здерутъ. Цей грабунок не є гіршим від того, що його у свій час змальовував Т. Шевченко у "Сні":

"Останню свитину з каліки знімають,
З шкурою знімають, - бо нічим обуть
Княжат недорослих. А он розпинають
Вдову за подушне , а сина кують ,
Єдиного сина , єдину дитину ,
Єдину надію ! - В військо оддають!
Бо його,бач, трохи! - А онде під тином
Опухла дитина - голодная мре ."

А що останні соки витискають з народу, щоб таки потрібні мільярди стягнути, про те свідчать дальші слова п. Зверева, який запевняє: "Нема сумніву, що під керівництвом партії й уряду фінансові органи з честю виконають покладені на них відповідальні завдання". Гроші будуть! - запевняє свою клясу п. Зверев. Про те турбуються фінансові органи, а поможе нквд і нкгб, урядові та партійні бюрократи та профспілки.

Тепер розглянемо другу частину бюджету, тобто витрати . Куди підуть народні гроші, це тяжко вгадати. Як в кожній імперіялістичній державі, так і в СССР, витрати направлені на фінансування війни /навіть коли війни немає/. Бо війна, за - гарбання чужих територій, поневолення народів і панування над щораз більшою частиною світу, щоб нарешті загарбати всю земну кулю, бо така іхня політична програма.

Тому і зовсім не дивно нам, коли п. Зверев доповідає:"Видатки на фінансування наркоматів оборони і військово-морської фльоти передбачені в сумі 137,9 мільярдів крб., що становить 45,1 % видатків бюджету 1945 р."

Коли ж до цієї офіційної суми воєнних витрат додамо ще декілька сум, закритих в народньому господарстві, то це складе суму 64,6 мільярда крб. Отже промисловість, яку зовсім вірно /за Марксом/ можна назвати "людиновбивчою промисловістю", що майже всеціло виконує всі воєнні замовлення, транспорт, система зв'язку, які навіть у "мирні часи" розбудовуються до потреб війни; інші витрати закриті ще у всіх інших статтях бюджету, як охорона здоров'я і фізичної культури, освіти і т.ін. Без перебільшень можна стверднти, що уряд на фінансування війни запропонував цілих 80 % усього бюджету.

Другою по величині сумою державних витрат є фінансування т.зв. соціяльно-культурних заходів. "В державному бюджеті СССР на 1945 р. передбачається також збільшення видатків на соціяльно-культурні цілі. Ці витрати зростають з 51,1 мільярда крб. у 1944 р. до 66,1 мільярда крб. у 1945 р., тобто на 15,0 мільярдів крб.", - говорить Зверев.

Безперечно, чимала частина цих витрат буде вжита на корисні цілі. Одначе основні суми витрат цієї статті направлені на фінансування пропаганди й агітації, на щедре оплачування придворних поетів, письменників, "ученых", артистів , художників, на будову пам'ятників "героям" і маршалам ,

орденоносцям і цілій зграї большевицьких вельмож. "Вони" здобули перемогу, "їм" належить вигідне життя. Для них будуються театри, кіна, будинки відпочинку, палаци, культури і т.ін. Хоч формально користати з цих інституцій пролетарям і колхозникам не заборонено, але на практиці вони не існують для працюючих. Нема у працюючих на ці культурні блага ні часу, ні грошей.

Щоб не бути голословними, наведемо такий приклад, взятий з "Радянської України" ч. 98.

"Москва. / кор. "Радянської України"/ 13.5. З Білоруського вокзалу столиці СССР відійшов перший пасажирський поїзд Москва--Варшава. Цей поїзд /у складі 10 вагонів/ чудово обладнано. Поїзд радіофікований. В коридорах репродуктори. До послуг пасажирів є всі вигоди: ванна з душем, бібліотека, книжки, журнали, газети, настольні гри".

Чи їхатиме робітник або колгоспник колинебудь у своєму житті таким поїздом? Ніколи. Та ж трудящим важко зараз дістатися до товарового, не говорячи вже про пасажирські поїзди.

Не на "культуру", а на пропагандивно-агітаційну блекоту стільки мільярдів призначається, щоб заглушити невдоволення трудящих, щоб переконати їх, що вони найщасливіші в світі, щоб "культурою засліпити народові очі", щоб не побачили трудящі у "товаришах" злих катів і кровопивців. Большевицькі вельможі добре усвідомлюють вартість пропаганди і прекрасно вивчили штуку пропагандивного обману. Для цих придворних собак панівної кляси, большевицьких вельмож, є тому і вигідне соціяльне забезпечення і всяка "культура". На їхнє забезпечення призначено близько 13 мільярдів крб. А як "Його превосходительство" забезпечує своїх вірних слуг, хай послужить приклад про забезпечення сім'ї генерал-полковника О.С. Щербакова.

Рада Народніх Комісарів СССР ухвалила:

"Видати одноразову допомогу дружині Вірі Константинівні в розмірі 200 000 крб. і матері Щербаковій Олександрі Петрівні 50 000 крб.

Призначити персональну пенсію сім'ї т. О.С. Щербакова в таких розмірах:

дружині - 2 000 крб. на місяць довічно,-

синам - Олександру, Константину і Івану - по 1 000 крб. на місяць до закінчення ними освіти,

матері - 700 крб. на місяць довічно".

/ За "Радянською Україною", ч.99/.

А таких знатних вельмож, як Щербаковські, Черпські і т. інш. в СССР не одиниці, а ціла кляса.

Чергова інституція, яку гідно забезпечується народніми грішми, - це органи державного управління - адміністрація, нквд і нкгб.

"Видатки на тримання органів державного управління проектуються на 1945 р. в сумі 9,5 мільярдів крб." /Зверев/.

На цю, сто тисяч раз прокляту народом, поліційну інституцію витрачає уряд щорічно кругло 10 мільярдів крб. Замість вжити ці гроші на відбудову міст і сіл, замість допомогти цими грішми воєнним інвалідам, вдовам і сиротам, то їх викидають на побудову нових тюрм і концтаборів, на утримання банди енквд-івських катів, які найжахливішим терором допомагають урядові тримати нарід в стані середньовічних рабів.

Ось куди в основному направлені витрати державного бюджету СССР в 1945 р. Решта грошей наповняє т.зв. резервові фонди раднаркому і йде на т.зв. "різні витрати". Ці гроші пропускають уже "його превосходительство" і інші главарі.На бенкети, забави, гуляпки, паради, люксусово-комфортабельне влаштування кабінетів праці", мешкань і т.ін. Про такі державні витрати вірно писав Т. Шевченко у "Кавказі":

" Та лупите по закону:
Дочці на кожушок ,
Байстрюкові на придане ,
Жінці на патинки.
Собі ж на те, що не знають
Ні діти , ні жінка !"

Бюджети союзних республік.

Окреме питання становлять бюджети союзних республік . "Загальний обсяг державних бюджетів союзних республік на 1945 р. визначений в сумі 52,3 мілілрда крб." /Зверєв/.

Найбільше визначено для РСФСР - 28,588 мільярдів крб. Для УССР визначено державний бюджет в сумі 9,124 мільярдів крб. А для решти республік державні бюджети визначені в сумах від 2,3 мільярда крб. до 288 мільйонів крб, Хоч за конституціями союзних республік право ухвалювати закон про республіканський бюджет належить Верховним Радам Союзних Республік, але це лише пуста фраза, бо, як бачимо, для кожної союзної республіки бюджет завдалегідь визначений московським імперіялістичним центром.

Якими пустопорожніми звуками є всі республіканські "конституції", уряди, і "республіки" великого СССР, хай послужить за приклад УССР.

За конституцією УССР, стаття 80, державний бюджет УССР складається Радою Народніх Комісарів УССР і подається до затвердження Верховної Ради УССР і т.д. / Статті: 81, 82, 83/. І що ж має ще раднарком УССР "складати", або що ще Верховна Рада УССР "затверджувати", коли все це вже раніше зроблено в Москві, а за "урядом" УССР залишається одно тільки право: слухняно виконати. Якою болісно-смішною комедією є ця гра в ухвалення державного закону про бюджет "урядом" УССР, хай знову нам за приклад виступ заступника голови РНК УССР - п. Корнійця на тій же другій сесії Верховної Ради СССР.

Висловивши власні "почуття глибокої подяки великому рідному Сталіну", п. Корнієць пообіцяв, що "уряд" України подбає про нові "трудові подвиги" /експлуатацію/ трудящих.Розповівши ще багато про "допомогу" трудящим України від великого російського народу, союзного уряду і особливо т. Сталіна, без якої /допомоги/ український нарід аж ніяк не міг би жити - приступив п. Корнієць до цілком конкретних справ.Улесливо попросив, щоб збільшити йому і його компаніі з т.зв. "уряду УССР" милостиню на 34 мільйони крб. "Я прошу, - говорить Корнієць, сесію врахувати і внести деякі поправки до бюджету Радянської України. На відбудування зруйнованої німецько-фашистівськими загарбниками головної магістралі м.Києва - Хрещатика - п р о ш у додатково асигнувати 15 мільйонів крб.; на ремонт і відбудову театрів, навчальних закладів і музеїв, для комітету в справах мистецтва п р о ш у додатково відпустити 6 мільйонів крб., на устаткування театрів

3 мільйони крб., а всього на ці потреби 9 мільйонів крб.

Так на практиці виглядає право уряду УССР складати власний державний бюджет. Щоб видати 3 мільйони крб. на устаткування театрів, мусить на це "урядові" дозволити Москва . Без дозволу московського імперіялістичного центру не може уряд УССР зробити найменшого кроку. Ну й "самостійні" і "рівноправні" всі ці "братні" радянські республіки у великій всесоюзній тюрмі народів.

Бюджети союзних республік переконують нас в одному :.

С С С Р - ц е н е н а ж е р л и в а і м п е р і я л і с т и ч н а п о т в о р а , щ о б е з ж а л і с н о в и с м о к т у є о с т а н н і с о к и з н а р о д і в т . з в . с о ю з н и х р е с п у б л і к . Незрівняно краще могли б розвивати своє народне господарство , культуру, освіту, піднести на вищий ступінь життьовий рівень трудящих мас усі братні народи СССР, коли б вони замість щомісяця висилати мільйони у московський центр,використали ці гроші для потреб власного народу.

Бюджет СССР 307 мільярдів крб.
Бюджет усіх 16-ти республік 52 " "

Яка разюча нерівномірність! Різниця цих сум - це мільярди, що потрібні для щорічного утримання імперіялістичних інституцій насильства, для забезпечення вигідного життя імперіялістичній кліці і цілої паразитичної класи большевицько-сталінських вельмож.

Цілком зрозуміло, що на сесії "Верховної Ради" ніхто не згадував про ті казкові мільйони, що їх розкидають вельможі-наркоми, дипломати, консули і різні закордонні представництва. А скільки мільярдів видає уряд на фінансування закордонних розвідок, пропаганди і вдержування цілої зграї т.зв. дипломатичних дам? А на диверсійно-терористичну роботу в усіх частинах світу - скільки щорічно мільйонів крб. витрачається. Про все це нічого не сказали пп-ни Зверєв, ні пп. депутати. В бюджеті навіть і не згадується взагалі про якінебудь витрати наркомату закордонних справ. Як також нічого ніхто не згадував,куди уряд направив усі ці мільярди золота, награбованого у "визволених народів".

От про ці витрати,панове депутати, цікаво було б послухати трудящим. Т р у д я щ і в С С С Р ч е к а ю т ь н а ц е й з в і т ! І п р и й д е ч а с , к о л и г і д н о з і з л о д і я м и н а р о д н ь о г о м а й н а р о з р а х у ю т ь с я !

III.

Підсумовуючи сказане про державний бюджет СССР на 1945 р., приходимо до таких висновків:

а/ Основною турботою уряду при складанні бюджету було , як ми бачили, роздобути якнайбільше засобів на фінансування армії. Під гаслом збільшити видатки на війну проходили всі засідання XI сесії Верховної Ради СССР. В результаті біля 50 % - а правдивіше біля 80 % - бюджету призначено на воєнні цілі. А це означає дальшу , ч е р г о в у і м п е р і я л і с т и ч н у в і й н у .

Про підготову уряду до нової світової війни свідчить уся зовнішня і внутрішня політика СССР. У зовнішній політиці є: нові військові союзи з Польщею, Югославією , Чехо -

Словаччиною, скасування умови про ненапад з Туреччиною,"маневри" і крутійства Молотова на конференції в Сан-Франціско, диверсійна акція у Греції, Італії, Франції та інш. державах, не говорячи вже про диверсійно-пропагандивну акцію майже в усіх державах світу.

У внутрішній політиці є: збільшування армії і розбудова воєнної машини у всіх напрямках, пристосування всього народнього господарства до потреб війни, моральна підготовка партійних і совєтських кадрів у дусі воєнщини і підбоїв, а навіть, керуючись потребами війни, усіма засобами - нагородами і карами - намагається уряд збільшити "продукцію" людей, потрібних йому на "гарматне м'ясо" / у бюджеті для цих цілей передбачаються видатки в сумі 1 405 мільйонів крб./. Все внутрішнє життя СССР у "мирний час" нагадує воєнний табір, де раби під наглядом зверхників у три зміни кують нові знаряддя смерти і поневолення.

б/ Усі контри підготовки нової війни не/ложені на плечі трудящих мас. У 1945 р. не позначається лише новими і більшими, ніж досі, податками, але й жахливою економічною експлуатацією, яку проводитиме уряд під гаслом "нових трудових подвигів трудящих", "нових раціоналізаторських" методів праці, соцзмагань, стахановщини і т.ін. Ось що означає бюджет подруге.

в/ Експлуатація трудящих в 1945 - 46 бюджетних роках - треба припускати - не буде для уряду проходити так безхмарно, як до цього часу. Трудящі у боротьбі з німецькими загарбниками навчилися збройно оборонити свої права, з б р о й н о і о р г а н і з о в а н о в і д с т о ю в а т и м у т ь с в о ї п р а в а і перед більшевицько-сталінськими паразитами. Це в свою чергу заставило уряд збільшити свої видатки на нквд і нкгб. А це означає п о с и л е н н я п о л і ц і й н о г о т е р о р у, репресій, переслідувань, масових арештів, розстрілів і шибениць. Ось що означає бюджет, потрете.

г/ Усі надходження з населення і державно-кооперативних підприємств так розподілювані урядом, що основний їх тягар спадає повністю на трудящі маси, в той час, коли "керуючі" верстви сплачують порівняно незначну частину. В той же час вони користуються різними привілеями і полегшами та одержують, порівняно з працюючими масами, безмірно високі платні; ці "керуючі" верстви і є фактично власниками тих величезних прибутків, що їх дають державні і кооперативні підприємства. А це означає, що СССР - це к л а с о в а д е р ж а в а, в якій паразитична кляса більшевицько-сталінських вельмож нещадно е к с п л у а т у є р о б і т н и к і в і с е л я н. Ось що означає бюджет, почетверте.

д/ Порівнюючи бюджет союзних республік у відношенні до бюджету загальносоюзного /СССР/ і ті суми крб., що їх імперіялістичний московський центр грабить з "братніх" СССР - це звичайнісінькі колонії, які безжалісно експлуатуються економічно і поневолюються політично в ім'я т.зв. Союзу Совєтських Соціялістичних Республік. Ось що означає державний бюджет, поп'яте.

- - - -

М Е М О Р І Я Л

Уряду Української Народньої Республіки /УНР/
і Української Головної Визвольної Ради /УГВР/
на Мирову Конференцію в Парижі.

ЕКСЦЕЛЕНЦІЄ !

Уряд Української Народньої Республіки, який знаходиться на еміграції, і Українська Головна Визвольна Рада, яка, як державна влада, знаходиться в Краю та в сучасний момент керує змаганнями українського народу за його визволення та повну державну незалежність, - уповажнили нас заявити Вашій Ексцеленції, що слідує:

1. Ми протестуємо проти того, щоб делегація т.зв. уряду Української Радянської Соціялістичної Республіки з п. Дмитром Мануїльським у проводі репрезентувала Україну на Мировій Конференції та промовляла від імени українського народу, бо уряд УРСР не є покликаний до життя вільною волею українського народу та є накинений Україні московською централею комуністичної партії. Від часу, відколи большевики завоювали територію Української Народньої Республіки в 1920 році, не було в Україні ніяких вільних виборів. Уряд УРСР держиться при владі тільки завдяки брутальній силі НКВД та Червоної Армії, яка окупувала Україну по кривавій війні в рр. 1917-21, змушуючи український національний уряд перенести свою діяльність закордон, звідки він систематично протестував і протестує проти окупації України. На українських землях український нарід продовжував боротьбу проти большевицького режиму в повстанчих і підпільних формах, в якій часто брали участь також провідні українські комуністи, за що вони були безпощадно винищувані Москвою.

2. Ми протестуємо також проти виступів п. Мануїльського, який, прикриваючись іменем України, заступає на практиці імперіялістичну політику уряду СССР. Ми заявляємо зокрема, що український нарід не солідаризується ні в чому з п. Мануїльським в таких його заявах, як у справах Індонезії чи Греції. П. Мануїльський надає своїм виступам познак оборони демократичних свобід для різних народів тоді, коли український нарід позбавлений свого права на повну державну незалежність, не говорячи навіть про елементарні права свободи людини на Україні. В цей спосіб, всупереч інтересам України, п. Мануїльський підтримує політику московського уряду, якого він є вірним сателітом.

3. Заявляємо, що репрезентувати український нарід на Мировій Конференції можуть тільки умандатовані представники українського народу, які в противенстві до т.зв. делегації УРСР, репрезентували б його незалежну волю та захищали б інтереси українського народу на форумі Мирової Конференції, і тому ми просимо допустити українську умандатовану делегацію на Мирову Конференцію.

Український нарід має право на незалежну репрезентацію на Мировій Конференції з огляду на свою поставу під час другої світової війни :

а/ Вже, з перших днів війни український нарід зайняв виразно негативне становище до держав Осі. В рр. 1939-40 Уряд Української Народньої Республіки на еміграції офіційно задекларував свою повну солідарність з західніми демократіями в їх боротьбі проти агресії Німеччини, яка в той час заключила договір приязні з Совєтами, що причинився до безпосереднього вибуху другої світової війни.

б/ Від 1941 року український нарід провадив боротьбу проти Німеччини. Українсько-німецький конфлікт почався безпосередньо після того, як німецька армія ввійшла на українську територію. В день 30 червня 1941 року Українські Національні Збори у Львові покликали до життя Тимчасове Українське Державне Правління на українських землях і цим актом український нарід заявив свою суверенну волю до незалежної самостійної держави. Домагання гітлерівського німецького уряду - запереститати відбудову самостійного українського життя й розв'язатися - Тимчасове Українське Державне Правління відкинуло. У висліді члени Правління були арештовані і заслані до концтаборів, при чому трьох з них гестапо замордувало.

Відтак прийшли масові арешти українського патріотичного елементу, а вся українська визвольна боротьба перейшла у підпільні форми. До найбільших розмірів дійшла визвольна боротьба українського народу в формі повстанчих дій Української Повстанчої Армії /УПА/, яка зродилася при кінці 1942 р. і яка діє досі. УПА нищила німецьке запілля в Україні та, опановуючи цілі простори України, виконувала на них суверенну владу, унеможливлюючи до них доступ німцям. В цей спосіб український нарід у великій мірі причинився до розвалу німців на Сході. Повстанська і політична боротьба українського народу велася в той час і ведеться сьогодні під керівництвом Української Головної Визвольної Ради /УГВР/. Водночас українці, що, не зважаючи на їхнє вороже відношення до большевиків, служили в Червоній Армії, вирішально вплинули на упадок Німеччини та на спільну перемогу аліянтів.

4. Заявляємо, що незалежно від закінчення другої світової війни, війна на Україні не скінчилася. По розвалі німецької агресії, український нарід далі продовжує свою визвольну боротьбу проти большевицького тоталітаризму - за повну державну незалежність. В цей спосіб українці борються нині за ті самі ідеали, що за них український нарід боровся в час другої світової війни. Свою боротьбу український нарід веде в одному спільному фронті народів поневолених або загрожених большевизмом, що об'єднуються в Антибольшевицькому Блоку Народів /АБН/ та в інших аналогічних організаціях. Українська визвольна боротьба проходить під гаслом свободи народів і людини, значить Україна лишається вірною ідеям демократії, здійснення яких ставить собі сучасна Мирова Конференція, оскільки йде про більшість її членів. Ми є глибоко переконані в тому, що так довго, як довго Червона Армія і частини т. зв. НКВД будуть перебувати на Україні та в сумежних краях і як довго український нарід і сусідні народи не будуть мати змоги у справді вільних виборах виявити своєї справжньої волі, отже як довго в світі не будуть здійснені ідеї демократії, а народи будуть поневолювані пототалітарними режимами, - так довго існуватиме загроза скорої нової війни.

Прийміть, Ексцеленціє, ...

/ слідують підписи/

- - - - -

М Е М О Р І Я Л

Антибольшевицького Блъоку Народів /АБН/ на Мирову Конференцію в Парижі.

Секретаріят Комітету Антибольшевицького Блъоку Народів повідомляє нас про те, що від Комітету Антибольшевицького Блъоку Народів внесено на мирову Конференцію меморіял.

В згаданому меморіялі Комітет АБН звертає увагу Конференції на імперіялістичну ролю СССР та на цілі, які поставили собі народи, зорганізовані в АБН.

"Головною ціллю АБН - читаємо в меморіялі - є знищення большевизму й установлення нового порядку в Середній та Східній Европі і підсоветській Азії, що в його основі лежав би принцип самовизначення народів, самостійних національних держав в етнографічних границях і ідеї соціяльної справедливости і добробуту широких мас".

"До цієї цілі прямує АБН шляхом організації революційних сил всередині СССР, бо уважає "зовнішні умови другорядною, допоміжною силою, а революційний народній здвиг внутрі СССР і в державах-сателітах СССР головним вирішальним фактором".

"Найкраща кон'юнктура /війна/ не може бути достатньою причиною для повного розвалу СССР, якщо не будуть взяті на увагу революційні сили всередині СССР і в його "сфері впливів".

Далі в меморіялі до Конференції вказано на вклад народів, об'єднаних в АБН, у боротьбу по стороні Об'єднаних Націй. Вони боролися проти нацизму так само, як і інші члени Об'єднаних Націй з вірою, що здобудуть собі свободу, що принципи Атлянтійської Хартії після розгрому нацизму будуть застосовані до всіх народів, які брали участь у боротьбі проти нацизму.

З жалем ствердюють народи, нині об'єднані в АБН, що теперішній режим в іхніх країнах нічого спільного ні з демократією, ні з свободою не має. Совети і большевицькі уряди у йасальних державах СССР провадять політику терору і насильства, а проголошувана від них демократія є тільки пропагандивною фікцією.

Політичні тенденції СССР є імперіялістичні. Ціллю совєтів є здобути панування над цілим світом. Супроти того народи, об'єднані в АБН, ствердюють, що теперішній мир є фікцією і залишиться фікцією, доки існує СССР зі своїми воєнно-імперіялістичними плянами.

Супроти такого стану речей, народи, об'єднані в АБН, спираючись на Атлянтійську Хартію та 12 точок Трумена, домагаються, щоб принципи повної національної і особистої свободи були застосовані до всіх народів, отже щоб і народам СССР і державам - сателітам СССР була дана можливість таких державно-політичних устроїв, як вони хочуть і здійснення всіх демократичних прав і свобід кожної людини.

Народи, об'єднані в АБН, домагаються, щоб іхні революційні уряди та центри і Визвольні Ради були признані за Тимчасові Правління і парляменти заінтересованих націй, а повстанські революційні армії - признані як воюючі армії.

Тоталітарно-большевицький СССР як імперіялістична та антидемократична сила, що пригноблює всі народи, які перебувають у складі СССР, і держави - сателіти, та як агресивний чинник, що загрожує цілому світові, повинен бути виключений з Організацій Об'єднаних Націй, а його большевицькі керманичі поставлені перед міжнародній суд за цілий ряд таких злочинів проти людства, як масовий терор, організація штучного голоду, агресивні війни, порушення міжнародніх договорів і т.д.

В кінці меморіял звертає увагу предстаавникам на Мировій Конференції в Парижі, що миру так довго не буде, доки не будуть переведені в дійсність постулляти, висунені декларацією та платформою АБН, доки не буде знищений світовий агресор , поневолювач народів і людини , ворог цілого цивілізованого людства - тоталітарний імперіялістичний большевизм та доки не постане на руїнах СССР Блюк Держав Вільних Народів .

- - -